7/12
září - september
2012
ročník 82

Rozsévač
Rozsievač

Časopis Bratrské jednoty baptistů
Časopis Bratskej jednoty baptistov

Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž.

Kol 2, 14

Blaze tomu, kdo dává

Téma čísla
Boží daň

Mimoriadna príležitosť pre strednú generáciu

Miriam Kešjarová

„Ty ideš na Konferenciu pre strednú generáciu?" neveriacky krútila hlavou priateľka na skupinke. „To sa už cítiš taká stará?"

Mám 41 rokov a necítim sa stará, ale nezaraďujem sa už medzi mládežníkov. Takže logicky z toho vyplýva, že patrím k strednej generácii. Preto ma potešila informácia, že 25. 27. 5. 2012 sa v hoteli Máj v Liptovskom Jáne uskutoční Konferencia pre strednú generáciu. V pozvánke bolo uvedené, že je určená najmä pre manželské páry. Myslím si, že práve ľudia tejto vekovej kategórie sú extrémne zaneprázdnení a manželia nemajú čas jeden na druhého. V konferencii som okrem iného videla ideálnu príležitosť stráviť niekoľko vzácnych chvíľ s mojím manželom – bez detí, bez starostí o domácnosť, v náručí krásnej slovenskej prírody.

Konferencia niesla podtitul vzdelávaco-relaxačná. Ja osobne som očakávala predovšetkým relax a duchovné občerstvenie.

Moje očakávania boli naplnené. Prežila som tri dni s manželom medzi bratmi a sestrami z rôznych kútov Slovenska. Počula som povzbudivé slová br. kazateľov, uvedomila som si, že aj iní majú rovnaké alebo podobné problémy ako ja, zaspievala som si piesne, ktoré už pravdepodobne neznejú na mládežníckych konferenciách, ale môjmu uchu vyhovujú. Stretla som priateľov, zoznámila som sa s novými ľuďmi, prečistila som si svoje bratislavské pľúca – aspoň trocha.

Som vďačná organizátorom za ich nápad a realizáciu stretnutia, účinkujúcim za príjemné chvíle a poučné slová, ale hlavne ďakujem Bohu, že aj keď som už vstúpila medzi strednú generáciu, stále so mnou počíta a záleží mu na mne.

K celému podujatiu mám len jedinú výhradu: bolo krátke...☺

Verím, že sa zopakuje aj o rok a prežijeme požehnané chvíle možno aj s vami.

Liptovský Ján,
Hotel Máj

25.–27. 5. 2012 Konferencia pre strednú generáciu

Doc. ThDr.
Pavel Hanes, PhD

Obsah

Mimoriadna príležitosť pre strednú generáciu (M. Kešjarová) /2
Blaze tomu, kdo dává (M. Titěra) /3
Dávajte a bude ván dané (J. Szőllős) /4
Dávanie /5
Arménie - křesťanská země pod Araratem (L. Šíp) /6
Kazatelský kurz BJB (L. Šíp) /7
Vysoko a hluboko (D. Block)
Verne spravovať aj časné veci (M. Kolářík) /8
Kauzy minulosti se opakují (M. Horáčková)
Vlažné srdce (G. Wilkerson)
Co znamená víra pro lidi v postmodernizmu (přel. E. Titěrová) /9
Synové Jákobovi (V. Pospíšil) /10
Diakon Filip (P. Kopčok) /11
Pečate Jeremiášových väzniteľov objavené! (prel. M. Lapčák)
Svedectvo Ester (dcéra Ester) /12
Bože, Ty si mojou záchranou (F. Kříž)
Náš deväťdesiatnik - br. Peter Surovček (E. Pribulová) /13
Fajmonovi slavili výročí (syn Vladimír)
Kde sú tvoje poklady? (JC)
Konferencia OS BJB Bernolákovo 2012 /14
Postrehy zo skupiniek
Túžby z Božieho pohľadu (BB) /15
Jist v loktech Ježíšových (J. Baláž)
Festival Naděje v Budapešti (připr. J. Titěra) /16
Pozvania - inzercia
Festival křesťanského umění v Praze (O. Grytsyk)
Po 2700 letech se Židé vracejí zpět z Indie do Izraele /17
V Číně je považováno křesťanství za moderní (přel. E. Titěrová)
Kazatel sboru BJB v Ostravě (Ostravský sbor)
Američania prišli do Jelšavy (D. Hrivnáková) /18
40 let modlitebny BJB v Pusté Rybné (D. Kašpar)
Zrnko - pre deti /19
Informace z redakce
Potrebná rezerva - báseň (Vaška) /20

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Rozsievač Rozsievač

Šéfredaktor: Jan Titěra.
Zástupce šéfredaktora: Stanislav Kráľ.
Technická redaktorka: Marie Horáčková.

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil, E. Pribulová, E. Titěrová.

Grafická koncepcia časopisu: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku 1,35 Euro, predplatné na rok 13,50 Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6 Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27 Euro na rok.
Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsievač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU
Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 7/2012: 21. 8. 2012
Výroba: tlačiareň **Weltprint, s. r. o.,** Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Blaze tomu, kdo dává

editorial

Apoštol Pavel pro nás zaznamenal tato vzácná Ježíšova slova: „***Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere***.“ (Sk 20:35). Prožívat „blaho“ znamená prožívat nedotknutelnou radost prameníci z Boží blízkosti. Bůh je nejblíže těm, kdo jsou mu nejvíce podobni. Náš Bůh je Bohem, který dává, ne Bohem, který bere (drží). ***Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli (2Kor 8:9)***. Opustil slávu nebe, abychom na ní mohli mít podíl. Toužíme-li po blaženosti Boží blízkosti, pak musíme být v tomto zásadním životním postoji zajedno s naším Pánem – cíleně se omezovat ve prospěch druhých.

Dávání křesťana není motivováno příkazem, ale láskou (2Kor 8:8). Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán (Řím 5:5). Boží příkazy jsou vepsány do našeho srdce. Ti, kdo mají Ducha Kristova, ti, kdo jej slyší a poslouchají, se vyznačují tím, že motivováni láskou k Bohu a k lidem tvrdě pracují, omezují svou spotřebu a štědře dávají.

Kolik mám dávat? Odpovím dvěma biblickými verši s krátkým komentářem. ***Každý ať dá podle toho, co má (2Kor 8:11)***. Dát 10% velmi často nebude naplňovat princip „podle toho, co mám“. Tento princip nám totiž nedovoluje ignorovat, kolik si nechávám pro sebe, a klade před nás stále živou otázku možností našeho dávání (což zákonický desátek nedělá). ***Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratří. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým (Gal 5:13).*** Dát méně než 10% („zákonný požadavek“) velmi často bude zneužitím svobody k prosazování sebe, jakousi snahou na svobodě v Kristu „vydělat“.

Na co dávat? Písmo před nás staví tři hlavní adresáty našeho dávání. Jsou to ti, kdo zvěstují evangelium a vyučují druhé Božím pravdám. Sem patří jednak ti, kdo pracují v místních sborech a pak také ti, kdo se vydali na cesty pro jméno Kristovo. Třetí skupinou, která má být příjemcem našeho dávání, jsou chudí – ti, kteří se z objektivních důvodů ocitli v nouzi a potřebují pomoc druhých.

A co když na to nemám? Odpovím: „Opravdu? Pracuješ pilně? Nežiješ si nad poměry? Máš upřímnou touhu dávat? Mnozí z nás si musí přiznat, že zatím zůstávají sobečtí a touhu dávat nemají. Jiní musí přiznat, že podlehli tlaku okolního světa na spotřebu a zvyšování životního standardu a přestože mají nadbytek, s penězi nevycházejí. Takoví musí nejprve přehodnotit svou spotřebu (snížit standard bydlení, omezit výdaje na dovolenou či volno-časové aktivity atd.) a následně učinit to, co se rozhodli dát na Boží království, prvním výdajem ze svého pravidelného příjmu.

Tak jako vzácný host u stolu nečeká, až se domácí najedí, aby zjistil, jestli něco zůstalo, ani Kristus by neměl čekat na naše zbytky. Je hoden být obsloužen jako první, a to ve víře, že ani my nezůstaneme o hladu, byť bychom se museli uskromnit. Platí to jak o našem pravidelném dávání (příspěvek do rozpočtu naší sborové domácnosti), tak o situacích, kdy před nás Duch svatý staví výzvy přesahující rámec našeho pravidelného dávání.

Ale i mezi námi, v našich končinách, se najdou objektivně chudí, pro něž dát znamená dát z nedostatku. Jsou pro svou chudobu z milosti dávání vyloučeni? Určitě ne. Jejich dávání vyžaduje nejen štědrost, ale také víru, že se Pán postará dle svých zaslíbení (Mt 6:19-34). Otázka „Mám na to?“ nepočítá s Bohem. Správná otázka zní „Jaký krok víry ode mě Bůh očekává?“ Kde je poslušná víra, tam je i zkušenost s Božím zaopatřením. Že dávání není podmíněno nadbytkem, dokládá Písmo ať už příkladem daru chudé vdovy (Lk 21:1-4), nebo příkladem makedonských (2Kor 8:1-3).

Konečně, dejme si pozor na **zákonické dávání**, kterým bychom se prokazovali před Bohem, nebo před lidmi. Dávání je milost. Je to důsledek Božího díla v nás. *Bůh může mít naše peníze a nemít naše srdce, ale nemůže mít naše srdce, aniž by měl všechny naše peníze*. Přeji sobě i vám, aby nám bylo blaze.

Marek Titěra

„Dávajte a bude vám dané...“ (Lk 6, 38)

Ján Szőllős

Myslím, že niet človeka na Zemi, ktorý by nechcel byť skutočne šťastný. Predstava šťastia sa v mysli dnešného človeka najčastejšie spája so zdravím a bohatstvom, alebo aspoň materiálnym dostatkom. Ak nie každý, tak drvivá väčšina z nás ľudí si myslí to, čo tak lapidárne vyjadruje názov jedného z filmov Juraja Jakubiska: „Lepšie je byť bohatý a zdravý ako chudobný a chorý.“ Možno preto sa pulty kníhkupectiev priam prehýbajú pod množstvom kníh, ktoré ponúkajú „zaručené“ recepty ako rýchlo zbohatnúť, ako si udržiavať a zachovať zdravie, alebo ako žiť vyrovnaný a šťastný život. Medzi tým množstvom kníh a rád je možné nájsť aj niektoré dobré. Tie seriózne aspoň nezakrývajú, že to vôbec nie je jednoduché a rýchle a snažia sa odhaliť zákony, podľa ktorých svet funguje a ktoré nie je možné prekročiť.

Biblia nazýva človeka, ktorý je skutočne šťastný, slovom „blahoslavený“. Cesta k tomuto šťastiu, k blahoslavenstvu vedie, ako nám to ukazuje Písmo, cez rozjímanie nad Božími zákonmi, cez ich odhaľovanie, no najmä cez ich dodržiavanie. Poznávanie Božích zákonov a princípov, podľa ktorých riadi tento svet jeho Stvoriteľ, by malo patriť medzi základné činnosti človeka. Mal by o nich „rozjímať dňom i nocou“, ako o tom hovorí Žalmista vo svojom prvom žalme (Ž 1,1 – 2).

Nemusíme preto zúfať nad množstvom príručiek, nevediac, ktorú z nich si vybrať, ale oplatí sa sústrediť na Boží zákon. Verím tomu, že my kresťania, ktorí veríme v Boha, sa tak skutočne snažíme robiť. Pri našich úvahách o Božích zákonoch sa však častokrát sústredíme na tie prírodné zákony (ktorých platnosť zakúšame každú chvíľu), možno ešte častejšie myslíme v súvislosti s Božími zákonmi na jeho mravné zákony, ktoré regulujú spolužitie medzi ľuďmi, zriedkavo však hovoríme (aspoň v našich končinách) o tých Božích finančných alebo ekonomických zákonoch a príkazoch, ktoré hovoria o princípoch narábania s majetkom a bohatstvom.

Aj v skupine „ekonomických“ Božích zákonov platí podobne ako pri zákonoch prírodných a mravných určitý základný princíp návratnosti. Výrok „Dávajte a bude vám dané“ je veľmi podobný ďalším takýmto podobným výrokom, aké čítame v Lk 6, 37. Podobne v prírode aj vo vesmíre každá akcia (čin) vyvoláva reakciu (protičin). Napríklad gravitácia sa musí prekonávať protisilou raketových motorov. Podobne v medziľudských vzťahoch platí ten istý princíp. Ak sa na niekoho usmejete, ste k nemu milý, je pravdepodobné, že aj on sa usmeje a bude milý k vám.

Dávanie má podobne ako láska a mnohé iné veci na tejto zemi dva úzko súvisiace rozmery – dávanie Bohu a dávanie človeku – svojmu blížnemu.

Vo vzťahu dávania Bohu ustanovil Stvoriteľ desiatky: „*30Všetky desiatky zo zeme, z osevu poľa alebo z ovocia stromov patria Hospodinovi; je to sväté Hospodinovi. 31Ak niekto chce vykúpiť niečo zo svojho desiatku, nech pridá k tomu pätinu. 32Všetky desiatky z dobytka a oviec, všetko, čo prejde pod pastierskou palicou, každé desiate nech je sväté Hospodinovi.*“ (Lv 27, 30 – 32). Človek má dávať Bohu to najlepšie, desiatu časť zo všetkého, čo má a získa. Má mu dávať prvotiny, to najlepšie, nie desiatu časť čo do kvality, ale čo do množstva „*11na miesto, ktoré vyvolí Hospodin, váš Boh, na prebývanie svojho mena, budete prinášať všetko, čo vám prikazuje: svoje spaľované i zábitné obete, svoje desiatky a rukami pozdvihované dávky i všetko najlepšie z darov, ktoré ste sľúbili Hospodinovi.*“ (Nu 18, 29; Dt 12, 11). O tom, že to Hospodin berie vážne, svedčia texty u proroka Malachiáša. V prvej kapitole vyčíta prostredníctvom proroka svojmu ľudu: „*Keď prinášate slepé ako obeť, nie je na tom nič zlého? A keď prinášate krívajúce a choré, nie je na tom nič zlého? Zanes to svojmu miestodržiteľovi! Či sa mu zapáčiš? Či ti preukáže priazeň? – hovorí Hospodin mocností*“ *(Mal 1, 8)* a v tretej kapitole pokračuje: „*Či smie podvádzať človek Boha, keď vy ma podvádzate? Prinášajte celé desiatky do pokladnice a bude poživeň v mojom dome; a vyskúšajte ma týmto – vraví Hospodin mocností: Či vám neotvorím okná nebies a nevylejem na vás až nadbytok požehnania!*“ *(Mal 3, 8a a 10)*.

Tieto texty sú svedectvom o našom ľudskom probléme s dávaním vo vzťahu k Bohu. Nie vždy dávame „*mieru dobrú, natlačenú, natrasenú a vrchom nasypanú*“. Dávame menej alebo dávame zvyšky z toho, čo máme. Dávanie vyžaduje vieru v Božie zasľúbenia, dôveru, že Boh sa postará a On vie najlepšie, čo potrebujeme ku svojmu životu. Práve preto Hospodin vyzýva Izraelcov a aj nás – „Vyskúšajte ma !“ Mohli by sme parafrázovať: „Požičajte mi, či sa vám to nevráti mnohonásobne späť?“

Mimochodom, čo si myslíte, môže človek požičiavať Hospodinu? Môžem ja niečo požičať Bohu? Je to možno neuveriteľné a pre mňa samého to bolo prekvapivé zistenie, ale práve tento obraz používa Písmo na zdôraznenie skutočnosti, ako je tá prvá dimenzia dávania – dávanie Bohu, prepojená s tou druhou – s dávaním človeku. V *Príslovia 19, 17* čítame: „*Hospodinu požičiava, kto sa zmilúva nad chudobným. On mu odplatí jeho dobrodenie.*“ Nie je to úžasný výrok Písma, nádherné zasľúbenie? My ľudia častokrát strávime mnoho času a úsilia hľadaním možností ako čo najvýhodnejšie uložiť, požičať svoje ušetrené prostriedky, zisťujeme, z ktorej banky získame ten najvyšší úrok, zvažujeme jej dôveryhodnosť. Požičiavame však aj priamo Hospodinu, ukladáme do tej Jeho „banky“, odkiaľ je zaručená návratnosť a vysoký úrok, tým, že pomôžeme núdznym? To je ten poklad, ktorý si zhromažďujeme v nebi, ktorý nezničí hrdza a mole a ktorý žiadny zlodej neukradne (Mt 6, 20).

Pri dávaní pritom nejde o jednorazový akt, ide o proces, neustálu činnosť. Pán Ježiš hovorí: „Dávajte a bude vám dané.“ Ide o štýl života, ktorý dáva, ktorý rozdáva, ide o život podľa Božieho zákona návratnosti. Je to pritom aktívny proces. My sme to, ja som to, ktorý mám dávať ako prvý. Pán Ježiš nehovorí: „Ak vám dajú, dajte aj vy.“ Je to podobné ako pri tom zlatom pravidle: „*Čokoľvek chcete, aby vám ľudia činili, čiňte im aj vy*“ (Mt 7, 12).

Prečítaný text však nevylučuje tú druhú – ľudskú, pozemskú dimenziu ani pri návratnosti. Je tu možnosť aj odplaty, návratnosti aj od ľudí, už tu na zemi. Určite sme zakúsili tú radosť z dávania, ktorá je spolu s vďačnosťou obdarovaného nevyčísliteľnou odmenou, a verím, že ste zažili aj to, že Boh vám darované mnohonásobne vynahradil cez iných ľudí. Niekedy nás ľudí mätie práve ten fakt, že návratnosť nie je priama a ani okamžitá. Múdry kazateľ tento princíp vo svojej knihe vyjadril tými známymi slovami: „*Púšťaj svoj chlieb po vode, lebo po mnohých dňoch ho nájdeš*“ (Kaz 11, 1).

Pri úvahe nad týmto textom je nutné spomenúť, že my ľudia veľmi radi posúvame dávanie do síce peknej, ale predsa len abstraktnej roviny. Veľmi radi, najmä slovami dávame Bohu „všetko“, „seba“, „svoj život“, „lásku“. Sú to všetko veľmi cenné

(možno najcennejšie), pekné a dôležité veci. Nemôžu však ostať visieť vo vzduchoprázdne. Tieto abstraktné hodnoty sú postavené aj na tých konkrétnych, merateľných veciach, ktoré sa dajú spočítať, odmerať, ako sú napríklad aj peniaze, odev a pokrm. Apoštol Jakub na to upozorňuje: „*Ak brat alebo sestra nemá odevu a nedostáva sa im denného pokrmu a niekto z vás im povie: Choďte v pokoji, zohrejte a najedzte sa, ale nedáte im, čo potrebujú pre telo, čo je to platné?“* (Jk 2, 15 – 16). Pán Ježiš hovorí o takom dávaní, ktoré je aj merateľné. Hovorí, že máme vždy dávať o trochu viac, než sa od nás očakáva, máme dávať mieru „vrchom nasypanú“.

My sa však častokrát pýtame: „Koľko Ti máme, Pane Bože, dať?“ a prepočítavame koľko máme dať svojmu blížnemu. Hádame sa o tom, či starozákonný príkaz o desiatkoch platí aj pre nás, alebo nie. Pán Ježiš Kristus však neprišiel zrušiť zákon, ale ho naplniť. On dal tento príkaz, ktorý máme zachytený v evanjeliu Lukáša. Stojí pri pokladnici v chráme a oceňuje obeť chudobnej vdovy. Ona nedala desiatok, dala všetko.

Pán Ježiš aj princíp desiatkov zo Starej zmluvy posúva do novej roviny. Vlastne by sme vôbec nemali k dávaniu pristupovať s lakomým postojom. Ak dávame na Božie dielo z prinútenia, nemá to ten pravý zmysel. „*[7]Každý (nech dá), ako si umienil v srdci, nie z neochoty alebo z prinútenia; lebo ochotného darcu miluje Boh“* (2Kor 9, 7), hovorí nám Písmo. Desiatok zo Starej zmluvy je to minimum, to, čo sa od nás očakáva, ale my máme dávať toľko, koľko môžeme, viac, ako je očakávané.

V našom zborovom spoločenstve, pre tých, ktorí nevedia, máme zavedený systém desiatkov. Dohodli sme sa, že polovica desiatku ide priamo do zboru a tú druhú môžeme dať každý podľa toho, ako nás vedie Duch Svätý, a podľa uváženia buď tiež do zboru, alebo inde na Božie dielo. Viem, aký to bol spočiatku zápas pre mňa konať podľa tohto princípu, najmä keď som pár mesiacov desiatok nedal a potom mi tá suma, ktorú som mal dať, zrazu pripadala príliš veľká. Druhý zápas som vybojoval, keď ma Pán viedol k tomu, aby som desiatok dával z hrubého, a nie čistého príjmu, lebo aj to, čo odvediem štátu na daniach a na rôzne poistenia je môj príjem, aj keď to nedostanem na ruku. Ďalší zápas zvádzam teraz v sebe s tým, aby som nehovoril, že som niečo daroval na Božie dielo, keď som dal len desiatok, keď som si len splnil povinnosť. Dar na Božie dielo je v pravom zmysle len časť prevyšujúca desiatok.

Samozrejme, nikto v našom zbore nekontroluje a myslím, že ani nebude kontrolovať, či niekto skutočne dáva desiatok, alebo dáva menej, či viac. Je to vec Tvojho vzťahu dôvery a lásky k Bohu, vec Tvojho svedomia.

Nesmieme pri tom všetkom zabúdať na skutočnosť, že počítateľné veci (ako peniaze) sú totiž len prostriedkom na vyjadrenie hodnoty, nesmú sa stať cieľom a pánom činnosti. Jeden múdry muž povedal výstižný výrok: „Kde vládne Boh, nemôžu vládnuť peniaze, kde nevládne Boh, tam vládnu peniaze.“

Dávanie sa netýka len peňazí, tak ako sa netýka len bohatých, ako si často myslíme. Tí chudobní na hmotné statky tiež majú čo dať. Samotné peniaze mnohokrát nestačia. Je potrebné k nim priložiť čas, energiu, kreativitu, entuziazmus, lásku – hodnoty a dary, ktoré nadelil Boh ľuďom bez ohľadu na majetok a spoločenské postavenie. Písmo nám v liste apoštola Pavla Korinťanom uvádza príklad Macedónskych kresťanov, ako naplnili tento príkaz Kristov. „*[1]Chcem, bratia, aby ste vedeli o milosti Božej, ktorej sa dostalo macedónskym zborom, [2]že v mnohých skúškach súženia hojnosť ich radosti a ich veľká chudoba rozmnožila bohatstvo ich štedrosti. [3]Dosvedčujem, že dali podľa možnosti aj nad možnosť... [5]Áno, nad naše očakávanie aj samých seba oddali predovšetkým Pánovi a z vôle Božej potom aj nám.“*(2Kor 8, 1 – 3 a 5).

Naše dávanie, naše požičiavanie Bohu a ľuďom je v konečnom dôsledku len prejavom nášho šafárenia s prostriedkami, schopnosťami, ktoré nám sám Boh prepožičal, zveril do správy na dobu určitú, na čas nášho pozemského života. Práve rozmieňaním týchto prostriedkov na drobné, ich rozdávaním sa rozmnožujú, ako to vykreslil Pán Ježiš vo svojom nádhernom podobenstve o hrivnách (talentoch).

Dávanie

Čo spája dva biblické príbehy, príbeh o Eliášovi a o nasýtení piatich tisícov?

Boh rozmnožuje to, čo máme, takže napokon to postačí nielen pre nás, ale aj pre tých, ktorí sa na nás obracajú o pomoc.

Na jednej strane nám Boh dáva viac!

Zázračne nám poskytuje, čo potrebujeme, nech je mu za to vzdaná chvála!

Na druhej strane však Boh žiada ľudí, ktorí sú zúfalí, ktorí cítia, že už nemajú nič, čo by mohli dať, aby mu dali všetko, čo majú.

V príbehu o vdove zo Sarepty aj v prípade učeníkov Pána Ježiša naozaj nemali dosť! Prečo teda Boh nástojil, aby ponúkli to, čo aj tak nebude stačiť?

Ak niekto zápasí s problémami, myslíte, že chcú od vás počuť niečo o dávaní? Možno je vaša priateľka v nemocnici, sedí pri zomierajúcom manželovi, všetky peniaze dala na zdravotnú starostlivosť a čaká ju samota a bieda. Budete mať odvahu prísť za ňou a povedať jej: Boh chce, aby si mu dala všetko, čo máš? Možno nie... Alebo, možno...

Zdá sa, že Boh nám chce povedať nielen to, že niečo predsa len máme, ale aj to, že to, čo máme, nie je určené len pre nás. Múka a olej stačil pre vdovu, jej syna a Eliáša na mnoho dní, päť chlebov a dve ryby nasýtili desaťtisíc ľudí. Boh chce, aby sme sa zúčastnili na jeho diele, položili niečo na stôl, dôverovali mu.

Ježiš hovorí: Ja som chlieb, ktorý sa za vás láme. Ako kresťania sme jedno s Kristom. Ježiš hovorí každému z nás: „Neboj sa, daj mi, čo máš, a ja sľubujem, že sa o Teba postarám.“

A možno sa postará nielen o nás, ale aj o mnohých ďalších. Vďaka našej ochote On svoje dielo rozmnoží.

Arménie – křesťanská země pod Araratem

Arménie, historická země Araratu (který se však nachází na území sousedního Turecka), starokřesťanských památek, vína i meruněk. Arménie má tradici křesťanské víry již od roku 301 AD, kdy celá země byla prohlášena za křesťanskou. Až dosud je 93% Arménů součástí Arménské apoštolské církve. V Arménii jsou však i baptistické sbory, které tvoří Arménskou baptistickou unii. Podle jednoho místního muže jsou prý v Arménii dokonce i ateisté, ale je jich opravdu poskrovnu.

BJB v ČR již několik let finančně podporuje založení nového baptistického sboru v Jerevanu, hlavním městě Arménie. Nejprve se podpora realizovala v rámci programu (IMP) Evropské baptistické federace. Po jeho skončení se naše Jednota rozhodla dále podporovat kazatele br. Arama Kachatryana v jeho službě částkou 1200 euro ročně. V tomto smyslu uzavřela naše Jednota partnerskou dohodu s Arménskou baptistickou unií. Letos v dubnu na sjezdu delegátů BJB bylo na návrh výkonného výboru rozhodnuto o mimořádné pomoci Arménské unii částkou 4 000 euro z krizového fondu. Zároveň výkonný výbor připravuje projekt vyslání týmu (pracovního a misijního) českých baptistů, který by prakticky pomohl s misijními a humanitárními projekty Arménské unie. Proto vyslal výkonný výbor v závěru června t.r. do Arménie tajemníka Luďka Šípa a předsedu odboru mládeže Jana Jackaniče, aby přivezli arménským baptistům finanční pomoc a na místě dohodli a připravili možnost další spolupráce.

Cesta do Arménie byla překvapivě pohodlná, z Prahy letí přímý spoj ČSA a jejich piloti přistávají opravdu jemně. Do Arménie jsme přiletěli kolem druhé hodiny ranní. Čas nám chvíli činil potíže, protože automaticky nastavený čas v mobilním telefonu se o hodinu lišil od času na všech arménských hodinách. Důvod je prostý, Arménie letos zrušila letní čas a podle místních by prý do roka měli počítače a telefony tuto změnu zaznamenat. Na letišti je třeba vyplnit žádost o vízum a zaplatit za něj malou částku 3000 dramů, v přepočtu asi 150 Kč.

Program našeho pobytu byl nabitý, za dva dny jsme chtěli vidět a dozvědět se co nejvíce ze života arménských baptistů. Nebylo to snadné, přeci jen životní tempo v Arménii a arménská mentalita je trochu jiná než u nás. Přesto, i přes lehkou absenci spánku, jsme zvládli, co jsme plánovali.

Velmi milou zkušeností byla návštěva vznikajícího sboru v Jerevanu, kterému slouží br. Aram. Toto společenství tvoří asi 20 věřících všech věkových kategorií. Schází se každý den večer v domácnosti jednoho z členů sboru. Ve shromáždění se zpívají písně, některé máme i v našem zpěvníku Bratrské písně, následují společné modlitby, pak výklad Písma, písně a modlitby. V Arménii byly zrovna letní prázdniny a tak většina dětí a mládeže byla na táborech. Ve shromáždění tedy převažovala starší generace a zejména ženy. Předem jsem byl požádán o službu slovem, ale domluvený překladatel z angličtiny do arménštiny se nedostavil, takže nezbylo než se pokusit česko-anglicko-rusky zvěstovat slovo povzbuzení. Za vydatné pomoci br. Jackaniče se to nakonec povedlo. Všichni přítomní, bratři a sestry, nás pak požádali, abychom všem českým baptistům vyřídili upřímné a srdečné pozdravy a také poděkování za to, že v modlitbách i prakticky myslíme na baptisty v Arménii.

Arménští baptisté velmi usilovně zvěstují evangelium a zakládají nové sbory. V roce 1991 byly v Arménii 2 baptistické sbory, které měly dohromady 350 členů. V roce 1998 pak byla založena Arménská baptistická unie, kterou již tvořilo 35 sborů a 1100 členů. V současnosti je v Arménii 150 sborů a 5000 členů. Ovšem vzhledem k přísným pravidlům registrace církevních sborů je jen 10 sborů registrovaných.

Arménští baptisté mají mnoho misijních projektů, které jsou obvykle provázané s praktickou pomocí lidem v nouzi. Jinak to ani nejde. Arménie je totiž země velkých kontrastů. V hlavním městě Jerevanu žije mnoho bohatých Arménů, zejména z Ruska a USA, bydlení je zde dokonce dražší než v Praze. Mimo hlavní město žijí asi 2/3 obyvatel Arménie a chudoba je zde velká. Na vesnicích například dosahuje nezaměstnanost 80%. Ještě horší podmínky pak jsou v oblasti Náhorního Karabachu, který je stále poznamenán válkou. Baptisté proto pracují na projektech pomoci chudým, hladovým, postiženým válkou a sirotkům. V létě organizují kemp pro děti a mládež. Kempu se účastní na 600 dětí, z toho 80% tvoří chudé děti a sirotci a 20% děti z baptistických rodin. Ve spolupráci s americkými baptisty organizují i krátkodobé projekty lékařské služby. V době, kdy jsme byli v Arménii to byla služba očních lékařů. Baptisté provozují také 10 vývařoven jídla pro chudé a hladové a to každý den po celý rok. Finančně tuto činnost podporují evropské humanitární organizace. A to zdaleka není úplný výčet jejich služby.

Pomoc naší Jednoty, kterou jsme do Arménie přivezli, bude směrována do oblasti Náhorního Karabachu. Zde jsou zatím jen dva baptistické sbory a Arménská unie chce cíleně založit další sbor. Dar českých baptistů bude využit zejména na humanitární pomoc obyvatelům Náhorního Karabachu. Plánují se opravy domů poničených válkou a další praktická pomoc chudým a sirotkům. Také jsme s tajemníkem arménských baptistů br. Asaturem Nahapetyanem dohodli, že bude-li to možné, v příštím roce naše Jednota zorganizuje výjezd pomocného týmu českých baptistů. Tento tým se může podílet na kempu pro děti a mládež nebo na stavebních aktivitách. Pokud bude dobrá bezpečnostní situace, bude možné pomoci i v oblasti Náhorního Karabachu. Návštěvou u tajemníka br. Asatura jsme náš pobyt v Arménii zakončili, bylo kolem půlnoci a za pár hodin nám letělo letadlo. Odvezli jsme si sebou pozdravy, které tímto vyřizujeme všem čtenářům, ale i zajímavé zážitky a zkušenosti.

A pár otázek na závěr, milí čtenáři. Máte zájem navštívit Arménii, zemi nádherné přírody i památek? Chcete pomoci v misijní nebo praktické službě arménským baptistům? Pokud ano, pak sledujte Informace VV, kde budeme o záměru vyslat tým do Arménie průběžně informovat, nebo se ptejte na emailu info@baptist.cz.

Luděk Šíp,
tajemník VV BJB v ČR

Geghard - starokřestanský komplex

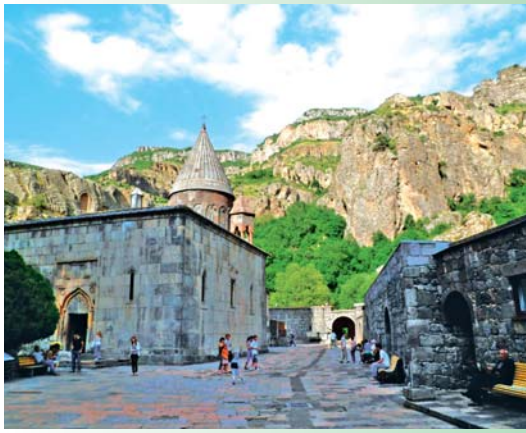

Kostel v Jerevanu

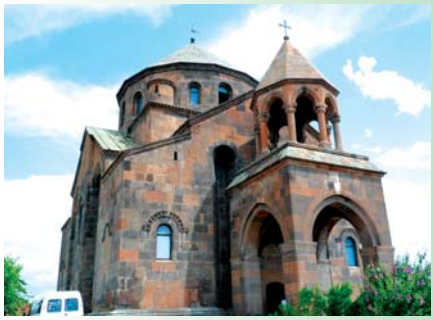

Po shromáždění v domácnosti - Jerevan

Kazatelský kurz BJB

Luděk Šíp

Letošní kurz kazatelů se konal v krásném prostředí Beskyd, pod Lysou horou v Malenovicích ve dnech 12. – 14. 6. 2012. Kurz byl plánován jako česko-slovenský nebo český a slovenský (aby nám pomlčka nenavodila staré politické dohady). Podle toho byl koncipován i program. Přesto se shodou nemilých okolností nakonec za slovenskou stranu účastnil jen jeden, avšak vzácný účastník brat předseda Ján Szőllős. Za českou stranu přijeli jak kazatelé a misijní pracovníci, tak i další zájemci.

Úterním večerem program kurzu začal. Hlavním obsahem programu bylo představení nových kazatelů a misijních pracovníků. Sami „nováčci" to nepojali jako sdělení základních informací, ale naopak s ostatními sdíleli své svědectví o životě, obrácení i povolání do služby. Bylo to velmi osobní, otevřené a smysluplné. Všichni, kteří naslouchali, byli rádi, protože se dozvěděli mnohem důležitější informace, než jen kdy kdo nastoupil do služby. Večer pak pokračoval stručným rozhovorem o skupinkách ve sboru. Téma, které je pro některé sbory aktuálnější než pro jiné. Ukázalo se, že bude dobře se k tomuto tématu vrátit na některém z příštích kurzů.

Středeční dopolední program bych nazval „Rovnováha mezi službou kazatele a jeho rodinou a volným časem". Přednášel br. Lubo Hlavačka, kazatel Církve bratrské. Přednáška možná nastolila více otázek, než poskytla odpovědí, což je přirozené a účelné. Odpolední program pak byl plánován jako rekreační a sportovní, ale…počasí nám nepřálo. Pršelo nejen ve středu odpoledne, ale vlastně po celý kurz. Tedy Lysá Hora zůstala českými kazateli nepokořena. Večer nám bratr Jan Titěra připomněl přípravy Pro Christ 2013 a práci BTM. Pak následoval rozhovor o vzdělávání v BJB a sborech. Diskuze byla živá a ukázala, že vzdělávání, ač je bezpochyby primárně záležitostí sboru, se dotýká celé Jednoty. Však ne každý sbor má potřebné kapacity pro takové vzdělávání. Ačkoliv jsou možnosti teologického vzdělávání v dnešní době velmi pestré, je na místě se zabývat otázkou vzdělávání v baptistických teologických důrazech a tradicích. Téma nebylo možné uzavřít a bude potřebné se jím i dále zabývat.

Čtvrteční program už byl pouze dopolední. Hlavním obsahem byla přednáška br. Pavla Vychopně k tématu „Baptisté v popředí zápasu o náboženskou svobodu (zářný příklad Thomase Helwyse)". Více se o tomto tématu dozvíme jistě i na stránkách Rozsévače. Důraz byl kladen na baptistický přínos k hájení zásady svobody vyznání pro všechny.

S koncem kurzu se do Beskyd začalo vracet i dobré počasí, k radosti místních a k lehkému povzdechnutí odjíždějících. Ale nakonec je dobře si uvědomit, že na kvalitu a průběh kazatelského kurzu nemělo počasí žádný vliv.

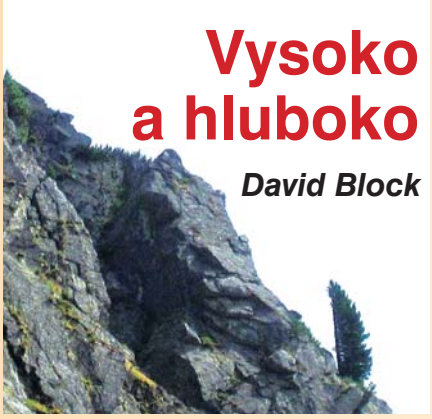

Vysoko a hluboko

David Block

Strom může růst pouze tak vysoko, jak mu to dovolí růstem do hloubky jeho kořeny. Dovolíme Bohu, aby zapustil hlouběji naše kořeny, a dovolíme mu nás zasadit tam, kam si On přeje? Můžeš jít jen tak vysoko, jak nízko jsi byl. Bůh si přeje nás podpořit! Nicméně nás Bůh často bere níž, dříve než nás vyvýší.

Žalm 75, 7-8

Nikdo od východu, nikdo od západu, nikdo od hornaté pouště, jenom Bůh je soudce: jednoho poníží, druhého povýší.

Jób 5, 11

Ponížené staví na vysoké místo, zarmoucení docházejí spásy.

Lukáš 1, 52

Vladaře svrhl s trůnu a ponížené povýšil.

Jakub 1, 9

Bratr v nízkém postavení ať s chloubou myslí na své vyvýšení.

Ježíš je naším učitelem a Pánem. On je nejlepším příkladem toho, být ponížen a vyvýšen. Ukázal nám cestu. Budeme Ho tedy následovat?

Matouš 21,5

Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý a sedící na oslici.

Ježua nás učí být tichými a pokornými v srdci (Matouš 11,29). Je nezbytné projít ponížením, tak jako prošel On, a pak se teprve Jeho plán může naplnit a plně rozvinout. Tato ponížení nás formují a ukazují nám, kdo jsme v Něm. Bůh je v procesu našeho vyvyšování, ale přesto se můžeme dostat jen tak vysoko, jak hluboko jsme byli poníženi.

Prameny: Revivalisrael

Verne spravovať aj časné veci

M. Kolářik

„Kto je verný v malom, je verný aj vo veľkom ...“
(Lk 16, 9 – 12)

Ľudský rod je od počiatku sveta určený Bohom na konkrétnu a nezastupiteľnú úlohu v Jeho predivnom diele stvorenia. Tak nám situáciu vykresľuje Biblia. Takže bez ohľadu na náš názor alebo súhlas realita života spočíva do veľkej miery v každodennom zápase o chlieb a svoje vlastné miesto pod slnkom, a to všetko zahŕňa činnosti, ktoré majú priamy súvis so spravovaním našich pozemských vecí.

Pán Ježiš raz rozprával svojim učeníkom príbeh o nespravodlivom správcovi, v ktorom nám poodhaľuje svoj zvrchovaný pohľad na správu zverených vecí.

Ak budeme k sebe úprimní, tak so správcom v tomto príbehu máme trochu problém.

Zjavne sa správal vypočítavo, keď prišiel o lukratívne miesto správcu majetku bohatého človeka preto, že ho niekto ohovoril.

My kresťania máme tendenciu okázalo oddeľovať „cirkevné“ veci od tých „svetských“ a darí sa nám to hlavne na „kostolnej“ pôde. V súkromí však akosi na túto zásadu menej dbáme.

Sám Pán Ježiš nás dôrazne upozorňuje v dnešnom texte na súvislosť, ktorá nám tak často uniká. Hovorí nám jasne, aby sme boli verní dokonca v cudzom, teda vo veciach, ktoré nielenže nevlastníme, ale aj v tých, ktoré si určite nevezmeme do večnosti.

Pane, daj mi milosť, aby som mohol byť verný práve v tom, čo si mi podľa Tvojej vôle na zemi zveril.

Kauzy minulosti se opakují

Marie Horáčková

V knize Micheáš jsem nedávno četla oddíl o tehdejší svévoli, rozkladu a rozvratu ve společnosti i v nejbližších lidských vztazích. Záchranu mohli lidé najít jen v Bohu.

V 6. kapitole, v 10. verši čteme:„Slyšte o metle! Což stále budou ve svévolníkově domě poklady nabyté svévolí a míra ošizená, popouzející k hněvu?“

Nepřipomínají vám prorokova slova dnes ty spousty kauz, které se dějí v dnešní „moderní době?“

V 7. kapitole, ve verších 2. – 7. čteme:„Všichni strojí vražedné úklady, jeden druhého do sítě loví, oběma rukama páchají zlo pro svůj prospěch, velmož i soudce úplatky vymáhají, mocný mluví, jak se mu zachce, a všechno zpřevracejí. Nejlepší z nich je jak potměchuť, nejpoctivější jako plot z trní. **Přichází den, který vyhlíželi tvoji proroci**, **den tvého navštívení:** již nastává mezi nimi rozruch. Nevěřte bližnímu, nespoléhejte na přítele, před tou, jež uléhá po tvém boku, střez se otevřít ústa. Syn tupí otce, dcera povstává proti matce, snacha proti tchýni, každý má nepřátele ve svém domě.“ Jak je toto slovo nadčasové. Jak přesně vystihuje, co se děje dnes. Někteří z nás zakusili na své vlastní kůži něco z citovaného a situace se někdy zdá až neúnosná. Jaké je však pro nás vysvobození v Pánu Ježíši, kterému můžeme všechno složit k nohám s vírou, že On bude jednat.

Můžeme se ve víře postavit proti zlu Micheášovými slovy: **„ale já budu vyhlížet k Hospodinu, čekat na Boha, který mě spasí. Můj Bůh mě vyslyší.“**

Na závěr jsou zde Micheášova slova modlitby k Bohu ze 7. kapitoly, 18. – 20. verš**: „Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvá ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodíš všechny jejich hříchy, prokážeš věrnost Jákobovi, milosrdenství Abrahamovi, jak jsi za dnů pradávných přísahal našim otcům.“**

V této víře proroka Micheáše můžeme pevně stát dnes i my, kdo doufáme v Hospodina.

Věřím, že Jeho milosrdenství je věčné. On je láska, z Něj můžeme čerpat lásku, která zahání strach. **„Láska nezná strach, dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.“ 1. List Janův 4, 18.**

VLAŽNÉ SRDCE

Gary Wilkerson

Jaké je vlažné srdce?

Srdce, které již delší dobu nehoří pro Pána Boha, nebo možná nikdy nehořelo, má charakteristické vlastnosti.

Za prvé, vlažné srdce je srdce bez modliteb, nechce se modlit, netouží po Boží přítomnosti.

Za druhé, vlažné srdce je neprobuzené Božím Slovem. Části Slova mu připadají zajímavé a někdy na ně emočně zapůsobí, nechápe však moc Božího Slova, která srdce proměňuje.

Za třetí, vlažné srdce je neposlušné Slova. Když začíná vlažné srdce reagovat na Slovo a Duch svatý do něho pronikne a zjeví pravdu, je vlažné srdce jako muž, o kterém mluví Jakub: „Vždyť kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled; podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá“ (Jakub 1:23-24). Vlažné srdce není činitelem Slova.

Za čtvrté, vlažné srdce má malé, či nemá žádné, zanícení pro duše, a touží jen málo, nebo netouží vůbec, se modlit za ztracené nebo jim pomáhat.

Za páté, vlažné srdce jde do církve, jen když se mu to hodí. Ačkoli Slovo hovoří zcela jasně, že nemáme zanedbávat shromažďování, vlažné srdce prostě necítí, že je to důležité (viz Židům 10:25).

Za šesté, vlažné srdce vyrůstá emočně netečné a chladné. Vlažné srdce si přečte tuto zprávu a uslyší její pravdu, a přece na to nebude dbát.

Stane se emočně netečné k věcem Ducha, ke Slovu, k modlitbě a ke ztraceným.

Ale existuje dobrá zpráva pro vlažné – Ježíš vás povolává ve vašem vlažném stavu! Říká: „Ano, klepu na dveře vašeho domu. Chci vejít a večeřet s vámi a chci vidět, jak Boží oheň znovu proniká do vašeho srdce i života.“

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou“ (Zjevení 3:20).

Co znamená víra pro lidi v postmodernizmu

Vliv postmodernizmu na myšlení mladé generace

„Když víra v Boha u tebe tak funguje, je to úžasné. Neber to osobně, ale každý musí přece najít svou vlastní cestu.“ – Alex byl jako omráčený. Bylo to první třídní setkání po deseti letech a v jeho životě se v poslední době mnoho událo. Nejvýznamnějším zážitkem bylo to, že se seznamoval s křesťanskou vírou a po určité době se rozhodl pro život s Bohem. A nyní se stěží mohl dočkat chvíle, kdy o tom bude vyprávět svému bývalému příteli Michalovi. Avšak jeho reakce byla zdrcující. „Pro tebe je to výborné,“ odpověděl Michal. „Těší mne, že jsi pro sebe našel správnou cestu!“ „Děkuji,“ řekl Alex. „Ale to není jen pro mne správná cesta. My všichni potřebujeme Ježíše.“ „Jak jsem už řekl, těší mě, že to takhle prožíváš,“ odpověděl Michal a rozhlížel se po místnosti. „A já si teď vyhledám svou cestu“ a odešel se občerstvit do bufetu.

Slovo s P

Dnes se vede mnohým křesťanům tak jako Alexovi. Mluví-li s druhými o své víře, zakouší tísnivý pocit, jako by byli naladěni na jiný televizní program. Kulturní krajina kolem nás se změnila z důvěrně známého terénu v krajinu Marsu. A to je důvodem, že mnoho lidí se zdá být imunními proti starým cestám evangelizace.

Ale proč je tomu tak? Co se v posledních desetiletích tak pronikavě změnilo? Stále častěji opakovaným pojmem je postmodernizmus. Proč se zdá mnohým křesťanům postmoderní myšlení tak nebezpečné?

Všichni křesťané jsou povoláni k tomu, aby předávali dobrou zprávu o Ježíši Kristu svým bližním. A tak jako misionáři v cizích zemích musí znát tamější kulturu, měli by se také křesťané seznámit s kulturou postmodernizmu. Je to jako v obchodě s elektronikou, kde jsme nuceni sledovat tři až čtyři programy na jedné velké obrazovce. Právě v tom je ta nesnáz: postmodernizmus se vymyká každé definici, protože se stále mění. A skutečně se zdá, jakoby postmodernizmus nepopisoval sebe tím, čím je, ale zvláště tím, čím není. Postmodernizmus je druh filozofie, který navazuje na modernizmus, a také z něj vyrostl. Spočívá ve způsobu myšlení západní kultury a křesťanský světový názor staví už dva tisíce let před nové požadavky. Modernizmus odmítl dosavadní náboženství a nahrazuje je vědou; svůj rozum používá jako prostředek, s kterým chce lidstvo objevit pravdu, na jejíž bázi by se měla vyvinout civilizace. Naproti tomu postmodernizmus odmítá každý apel na pravdu nebo realitu. Postmoderní doba je dobou, ve které je všechno pravdivé, ale nic není absolutní pravdou.

Charakteristické rysy postmodernizmu

Postmoderní lidé nevěří objektivní pravdě. Postmodernizmus odmítá každé vysvětlení pravdy či reality.

Pravda, ať se týká náboženství či vědy, je vytvořena určitou skupinou nebo společenstvím; je pravdivá jen pro toto společenství.

Každý člověk je produktem určité kultury. Nejsme jedinečné osobnosti dle Božího obrazu. Naše identita je tvárněna naším kulturním pozadím – evropským, africkým, asijským, městským, venkovským, atd.

Všechny hodnoty a směry víry jsou jen sociálními konstrukcemi. To, co my považujeme za pravé, bylo v nás vytvořeno jako výsledek našeho kulturního vývoje.

Každý systém, který požaduje objektivní pravdu pro sebe a odsuzuje hodnoty, styl, pravdu či víru druhých, je hrou moci, která se snaží kontrolovat druhou kulturu.

Zlepšete svou vnímavost

Když apoštol Pavel vystoupil na tržišti filozofů a duchovních proudů své doby, přizpůsobil tomu svou evangelizační metodu, aniž by rozředil samo poselství. Ve všech dobách by měli křesťané postupovat podobně. Ale jak? – Nejprve dobrá zpráva: Bůh mluví skrze Ducha svatého a ukazuje lidem, co je hřích, spravedlnost a soud. Vykoupení těch, kterým svědčíme, neleží v našich rukou, ale v rukou Božích. My jsme ale vyzýváni, abychom předávali dál, co jsme s Bohem prožili. Musíme však vědět, čemu postmoderní lidé věří. Jen tak jim můžeme zvěstovat poselství Písma, když budeme respektovat jejich názory.

Křesťané, kteří chtějí předávat svou víru, by měli využít zvídavosti dnešní doby. Duchovní svět je více otevřený než před padesáti lety, ale méně křesťanský. Mnozí postmoderní lidé mají duchovní hlad a rádi hovoří o duchovních věcech.

Mladá žena si sedla v kavárně s knihou. Po chvíli k ní přistoupil mladý muž se zájmem o okultizmus. Zaujal jej totiž titul její knihy. Žena mu knihu ukázala a vysvětlila, že je psána z křesťanské perspektivy. Zaujalo ho to a další tři hodiny diskutovali o duchovních názorech. Oba hovořili o své víře s duchovní zkušeností. S výsledkem: on naslouchal a diskutoval s ní otevřeně, pokud mluvila z perspektivy své zkušenosti a nevyprávěla o tom, čemu by měl věřit.

Postmoderní zájem o duchovní věci je doširoka otevřenými dveřmi pro křesťanskou víru. Nemělo by se však zapomenout, že dnes se lidé dají oslovit zcela jinými věcmi než v minulosti. Oslovují je otázky: „Zajímáte se o duchovní věci? Smím vám vyprávět, co změnilo můj duchovní život?“ Místo otázek, používaných často v minulosti: „Kdybys měl dnes

zemřít, kde bys trávil věčnost?“

Při svědectví druhým bychom měli počítat s dialogem, kdy naše možnosti rozhovoru se budou opakovat.

Společenství místo instituce

Postmoderní lidé se cítí organizovaným společenstvím odmítnuti. A přece hladoví po pravých vztazích s druhými. Pravé křesťanské společenství – to, co se v Novém zákoně nazývá „koinonia“ – získá jejich zájem. Mnozí z našich přátel touží po společenství, které my křesťané považujeme za samozřejmé: s někým stolovat, vzájemně se podporovat a posilovat, společně se modlit, plakat i radovat. Proto je bezpodmínečně nutné představovat církev jako společenství a nikoliv jako instituci.

Moudře využít příležitosti

Postmodernizmus jednoduše nemizí. My se ale nemusíme obávat, že naše křesťanské svědectví v něm nemá žádnou šanci. Když budeme jednat moudře, může postmodernizmus podtrhnout naše svědectví a může nám dovolit být v šíření evangelia ještě efektivnějšími. Věřím, že křesťané nevynechají žádnou příležitost k tomu, aby zprostředkovali víru ve své kultuře tak, že lidé v jejich okolí řeknou: „Vyprávěj nám ještě více“ (Sk. 17,32).

Neues Leben

př. Eva Titěrová

Synové Jákobovi

Vlastimil Pospíšil

Hlad nepovoluje

Sucho a po něm hlad zasáhl daleko za hranice Egypta. Tak jako vítr nezná hranic, tak ani sucho a vše, co se suchem přichází, hlad. Nevyhýbá se žádné vrstvě lidi, nevyhnul se ani rodině Jákobově. Pověst o tom, že v Egyptě je dostatek obživy se šířila jako spásonosná naděje na záchranu života lidi i dobytka. To přimělo i Jákoba, aby do Egypta poslal své syny a nakoupili obilí. Doma zůstal jen Benjamin. Byla to první cesta Josefových bratři, kdy se naplnil Josefův sen, že obilné snopy Josefových bratří se budou klanět snopu Josefovu. Ale k naplnění tohoto snu vedla dlouhá, ponižující a krutá cesta! Za touto tmavou cestou však vysvitlo slunce. Josef byl dokonce nazván *sluncem Egypta!*

Jen co synové Jákobovi vkročili na půdu Egypta, okusili hořkost z pobytu v této zemi. Josef se svým poznáním bratřím otálel a poslal je domů s obilím bez jednoho bratra - Šimona. Toho si Josef nechal v záloze. Jejich otec Jákob byl zarmoucen z toho, co se přihodilo jeho synu Šimonovi.

Hlad nepolevoval a zásoby potravin se ztenčovaly. Jákob zase posílá své syny do Egypta pro obilí, ale to už musí poslat i svého milovaného syna Benjamina, bez něhož se nemohou ukázat v Egyptě. Pán Egypta je přivítá jen s podmínkou, že přivedou svého nejmladšího bratra Benjamina. Potom si mohou odvést bratra Simeona**.** Josef se dá poznat svým bratřím, ale bude to za dramatických událostí. V tomto dramatu, jako i při prodání Josefa do Egypta, se ukáže Juda, jehož čin má i symbolický význam. To Juda poradí bratřím, aby Josefa prodali do Egypta a neposkvrnili své ruce jeho krví. Dobře, že byl mezi nimi někdo s autoritou a bratři jej poslechli. Autorita člověka má nejednou dalekosáhlý význam. V tomto případě měla Judova autorita význam, který se dá jen těžko dohlédnout a docenit.

Na zpáteční cestě Josefových bratrů domů je zastihne veliké překvapení, v Benjaminově pytli nalezne Josefův posel kalich, který do něj nechal vložit sám Josef, jako záminku, která měla posloužit k návratu bratrů zpět do jeho domu. Benjaminovi nyní hrozí otroctví jako kdysi jeho bratru Josefovi, když ho bratři prodali do Egypta. Juda se nabízí za otroka místo Benjamina. Je to znamení Toho, který se jednou v Betlémě narodí z pokolení Judova. Také On se obětuje za své bratry, avšak už ne do otroctví**,** ale přímo na kříž! Jákob o Judovi a zejména o Tom, který se v plnosti času narodí z Judova pokolení, před svou smrtí pěje chvalozpěv na Judu a jeho rod. Judův rod bude navždy a navěky rod královský! (Gn 49, 8-12)

Po návratu z Egypta se Jákob od synů dozví, že za svůj život mohou vděčit oni i celé národy kolem Egypta Josefovi.

Josef povolává svého otce Jákoba a celou rodinu do Egypta. Jákob neváhá odejít do země, která není jeho, ale jeho je syn Josef a toho chce vidět. Potom už může zemřít. Josef připravil pro svou rodinu v Egyptě nejlepší místo, pozemky v Dolním Egyptě, v zemi Ramesses, Gošen. Jákobovi bylo 130 let, když přišel do Egypta. Josef svého otce představil faraónovi a Jákob faraónovi požehnal.

Josef i jeho rodina žili v Egyptě za vlády dynastie Hyksů. Hyksové, jako národ pastevců, byli semité z východu, rasově příbuzní Židům. Dobyli Egypt kolem roku 2100 př. Kr. a to díky tomu, že jako první v boji použili koně. Tím zvítězili nad silným Egyptem. Proti této zbrani, jako „rychlým šípům“, neměli Egypťané šanci zvítězit.

Jákob se do Egypta nastěhoval asi roku 1750 př. Kr. a jeho rod zde pobýval do doby krutovlády faraóna Menefty. Ten vládl v letech 1325-1309 př. Kr. Tato dynastie pocházela z Horního Egypta s hlavním městem Théby. Faraónové Horního Egypta museli platit daně Hyksům, vládcům Dolního Egypta. Roku 1580 př. Kr. thébská dynastie konečně ze sebe svrhla jařmo vlády Hyksů a obsadila Dolní Egypt. Tím opět spojila Horní a Dolní Egypt v jedno království. Tito faraónové se mstili obyvatelům Dolního Egypta, kde ve velké míře pobývali Hyksové, Židé, ale i jiné národy, které se za vlády Hyksů dostaly do Dolního Egypta. (Aby Hyksové po dobytí Egypta upevnili svoji moc, otevřeli dveře do Dolního Egypta kočovním národům.)

Nejslavnější faraónové Horního Egypta za vlády 19. dynastie byli: Seti I. (Sethos 1443-1392) př. Kr. a Ramesses II. (1392-1326).

Ti z Egypta učinili světovou velmoc a svoji moc rozšířili do tří kontinentů. Své sídlo z Horního Egypta, z Théb, přenesli do Dolního Egypta. Hlavním městem své vlády učinili město Tanis. Odtud měli snadnější dobyvatelské úspěchy do Malé Asie a Evropy. Za jejich vlády se v Egyptě hodně stavělo. Faraón Ramesses II. se pokusil kopat kanál od Nilu k Rudému moři. Na této – jedné z největších staveb té doby v Egyptě – se bezpochyby podíleli i židovští otroci. Kanál nebyl dokončen. V průběhu staletí byl „pohřben“ pod nánosem pouštního písku. Tehdy faraón Ramesses II. staví s využitím židovských otroků sýpky a města Pitom a Ramesses, město faraón pojmenoval podle svého jména.

Pravděpodobně za vlády faraóna Ramessese II. se narodil Mojžíš. Jako dítě jej zachránila faraónova dcera, když se koupala v řece Nilu a dala mu jméno Mojžiš (Vytažený z vody**).** Jeho zachránkyně ho „adoptovala“. Mojžíš měl v dospělosti jako „adoptovaný“ syn faraónovy dcery snad i naději zasednout na faraónův trůn.

Za další krutovlády faraóna Menefty (1326-1309.), nástupce Ramessese II., doléhala otrocká robota na neegyptské obyvatele ještě více nemilosrdně.

Za vlády 18. dynastie, vlády Hyksů požívaly přistěhovalé národy do Egypta svobodu a měly všechny podmínky k nerušenému životu. Změna pro ně nastala, když panovníci Horního Egypta odstranili vládu Hyksů. Na Josefovu pomoc Egyptu se zapomnělo a rodina záchrance Egypta se stala nežádoucí. Stali se z nich otroci. Egypťané se obávali rozrůstání cizích národů, zejména Židů. Měli obavy, aby se Židé při napadení Egypta nepřipojili k nepřátelům a tak by pomohli svrhnout krutovládu, která je svírala. A zabránit množení židovského lidu znamenalo likvidovat mužské potomky hned při narození. Pro tuto likvidaci faraón určil dvě židovské porodní báby Šifru a Púlu, přikázal jim, aby hned při narození chlapce ho připravily o život. Ale porodní báby se bály více Hospodina než faraóna, jeho nařízení neposlechly. Lež, kterou používaly, byla svatá lež, říkaly egyptským úředníkům, že izraelské ženy jsou tak silné, že když ony k nim k porodu přijdou, je již po porodu. Čím více se Židé množili, tím větší bylo jejich utrpení ze strany Egypťanů.

V době po rozdělení Izraele na jižní a severní část v Egyptě nastoupila dynastie libyjská a jejím zakladatelem byl Šišák, který se spřátelil s izraelským krále Jeroboámem.

V době vyvedení Izraele Mojžíšem z Egypta vzápětí je Egypťané honili, aby jim v útěku zabránili, neboť si uvědomili, že přijdou o mnoho levné pracovní síly. Když jim Egypťané byli téměř v patách a Židé byli plní obav, co s nimi bude, tehdy jim Mojžíš řekl: „Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčky přihlížet“ (2. Mojžíšova 14,14). V dějinách Izraele toto Mojžíšovo slovo se naplnilo mnohokrát.

Diakon Filip

Pavel Kopčok

Začiatkom leta roku 2011 sa v rôznych médiách objavila správa, že tím zahraničných archeológov na čele s Francescom D'Andriom objavil v juhozápadnom Turecku, v ruinách starovekého mesta Hierapolis Filipov hrob. (Tieto ruiny - pozri foto - sú v tesnom susedstve terasovitých travertínových jazierok – svetoznámej turistickej atrakcie „Pamukkale".) Archeológovia vlastne hrob objavili už dávnejšie, ale so zverejnením čakali až dovtedy, kým si neoverili viaceré súvislosti. Pôvodne hrob hľadali v chrámovom komplexe „Filipovo Martyrion", umiestnenom na pahorku nad ruinami mesta Hierapolis, ale dlho ho nemohli nájsť. Nakoniec ho našli v ruinách chrámu, ktorý bol postavený približne v piatom storočí n. l vo vzdialenosti asi štyridsať metrov od spomínaného komplexu. Keďže som sa vtedy chystal spomenutú oblasť navštíviť, načrel som v prvom rade do Božieho slova, čo sa o tomto Božom služobníkovi dozviem tam.

Iste si spomeniete, že jeden Filip patril medzi apoštolov, ktorých si vybral Pán Ježiš Kristus, a druhý bol jedným zo siedmich diakonov, ktorých si vyvolila jeruzalemská cirkev pre posluhovanie. V kresťanskej cirkvi ostal známy ako „evanjelista". Bol jedným zo siedmich helénistov, teda židov, ktorí hovorili po grécky a boli zvolení, aby posluhovali v jeruzalemskom zbore. Po Štefanovej smrti Filip ušiel z Jeruzalema, ale nie preto, aby sa skrýval, ale aby mocne kázal (napríklad v Samárii – Sk 8, 5 – 13) a vysvetľoval Božie slovo, na pokyn Ducha Svätého aj etiópskemu hodnostárovi (Sk 8, 26 – 39). Táto skutočnosť je podkladom pre tvrdenie, že evanjelista Filip stojí v samých začiatkoch etiópskej ortodoxnej cirkvi. Zdá sa, že Filipovo trvalé bydlisko bolo v meste Cézarea, pretože sa o ňom dozvedáme, že kázal v oblasti Stredozemného mora od Azótu (Ašdód) po Cézareu. Bol vlastne prvým evanjelistom pre pohanov, a to dokonca skôr ako samotný apoštol Pavel. Ďalšiu zmienku o Filipovi nájdeme až po značnom čase, keď vo svojom dome poskytol pohostinstvo Pavlovi a jeho sprievodcom, ktorí sa asi po osemnástich rokoch na ceste do Jeruzalema zastavili v Cézarei. V Skutkoch 21, 9 sa spomína, že Filip mal štyri dcéry, ktoré prorokovali. Podľa tradície sa ku koncu svojho života spolu s tromi dcérami odsťahoval do Frýgie (dnešné Turecko), kde bol vraj spolu s dvomi dcérami popravený – ukrižovaním a ukameňovaním.

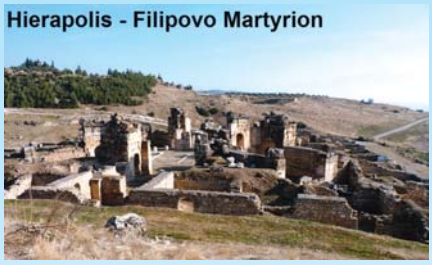

Veľmi sa zaujímam o historické súvislosti a rád poznávam miesta archeologických vykopávok, ktoré vlastne potvrdzujú biblické príbehy. To ale neznamená, že tieto archeologické pamiatky vnímam absolutisticky, a už vôbec im nepripisujem žiadne „magické" súvislosti. Pre mňa je najzaujímavejšie všímať si širší kontext, napríklad umiestnenie pamiatok v krajine, pamiatky iných kultúr v danej oblasti a možný vplyv týchto kultúr na Božích služobníkov. Skoro vždy mi pritom napadnú veci, ktoré by som si zrejme nevšimol, ak by som nebol priamo na mieste a nebol očitým svedkom. Čo to bolo vo Filipovom prípade? „Filipovo Martyrion", teda lokalita Filipovho hrobu je na vyvýšenine nad ruinami pohanského mesta Hierapolis. Mená ostatných obyvateľov mesta sú prakticky zabudnuté, ale Filipovo meno zaznieva vždy znovu a znovu. Uvedomil som si, že Pán Boh svojho služobníka svojím spôsobom vyvýšil. Hoci musel podstúpiť martýrsku smrť, pochovaný je na vyvýšenine. Divadlo mesta Hierapolis, ktoré bolo vybudované počas vlády rímskeho cisára Hadriána, sa nachádza asi vo výške 150 m nad celým bývalým mestom a „Filipovo Martyrion" je ešte asi o 50 m vyššie. Výškový rozdiel oproti „starému divadlu" (ktorého zvyšky sú v súčasnosti ťažko rozoznateľné), je ešte väčší. Pán Boh nezabúda na svojich služobníkov!

Pečate Jeremiášových väzniteľov objavené!

Roky musel kráľ Judska zápasiť medzi odvážnym a verou naplneným prorokom a intrigánskymi ambicióznymi kniežatami. Teraz sa však priblížila babylonská armáda. Judské kniežatá nechceli kapitulovať. No prorok Jeremiáš bol opačného názoru. Varoval, že Jeruzalem pôjde do zajatia a jedine tí, čo sa vzdajú, ostanú nažive. Kráľ si mal vybrať. Má brať ohľad na radu proroka, nechať Jeruzalem kapitulovať a zachrániť ľudí? Alebo má kapitulovať pred svojimi kniežatami a dať proroka zabiť? Na jeho verdikte visel osud Judska.

Napínavý príbeh sa nachádza v knihe proroka Jeremiáša, kap. 38. Významnú úlohu hrajú dvaja najhorší Jeremiášovi prenasledovatelia: *Jehúchal, syn Šelemiášov* (Jr 37, 3) a *Gedaliáš, syn Paščhúrov* (Jr 38, 1).

Aký je vôbec hmatateľný dôkaz o existencii týchto kniežat? Potvrdilo by to Jeremiášov opis v jeho knihe a bol by to zároveň veľkolepý dôkaz o presnosti Biblie. **V roku 2005 archeologička Dr. Eliat Mazarová z Hebrejskej univerzity v Jeruzaleme** konala výkopové práce v severnej časti Mesta Dávidovho, keď jeden z jej kolegov zbadal v prachu malý predmet z hliny. Pôvodne slúžil ako pečať, ktorá tesne držala šnúrku okolo papyrusového zvitku. Na pečati (foto) bol trojriadkový starohebrejský nápis: *„Patriaci Jehúchalovi, synovi Šelemiáša, syna Šoviho"*. Toto je Jehúchalova pečať! V roku 2008 Dr. Mazarová (foto vpravo) so svojím tímom rozšírili výkopové práce a preosievali za mokra odpad, ktorý práve vykopali neďaleko miesta, kde sa našla Jehúchalova pečať. Po odplavení 2600 rokov starej špiny a prachu z ďalšej pečate Dr. Mazarovej padli oči na starohebrejský nápis: *„le Gedalyjahu ben Paščhur" – „patriaci Gedaliášovi, synovi Paščhúra"* (foto dolu). Obidve pečate objavili neďaleko paláca judského kráľa a ich vek vedeckou metódou určili do čias Jeremiáša. Len zriedka sa veda a Biblia tak zhodujú. Artefakty vzkriesili k životu slová jedného z veľkých prorokov Písma.

Práve teraz vás *Armstrong International Cultural Foundation* pozýva na svetovú premiéru týchto pečatí z Mesta Dávidovho.

Od 16. januára do 16. októbra 2012, Armstrong Auditorium, Edmond, Oklahoma, USA

Zdroj: *Biblical Archaeology Reviev,- Jan/Feb 2012*

Preložil: Michal Lapčák

Svedectvo Ester

Obrátil si mi môj zármutok v plesanie. Rozviazal si mi a dal zložiť moju smútočnú vrecovinu a odial si ma radosťou, nato, aby ti spievali žalmy na slávu a nemlčali! Hospodine, môj Bože, na veky ťa budem oslavovať.

Žalm 30,12

Rada by som sa s vami podelila o skúsenosť so slovami Žalmu 30, 12.

Posledné Vianoce

Pred Vianocami roku 2011 sa moja mamka dozvedela neblahú zvesť, pre ktorú sa veľmi trápila. Keď sme sa zišli na druhý sviatok vianočný ako rodina, iba sem-tam utrúsila poznámku: možno sú to moje posledné Vianoce. Na Nový rok, ako v každom zbore BJB aj v Košiciach boli pripravené obľúbené záložky s veršíkmi na rok 2012. Môj otec si ich vytiahol päť. Keď sme sa vrátili zo zhromaždenia domov, nechal mamke vybrať a aj sám si vybral veršík, Žalm 30, 12: *Obrátil si môj zármutok na radosť. Rozviazal si mi a dal zložiť moju smútočnú vrecovinu a odial si ma radosťou.* Keď sme si potom všetci čítali navzájom veršíky, moja mamka si chcela veršík s otcom vymeniť. Bola v ťažkom duševnom rozpoložení a tento veršík k nej veľmi intenzívne hovoril, otec jej ho však nedal. Asi po týždni sa mi mamka zdôverila, že ju to veľmi ťaží. Až potom nadobudli jej slová o posledných Vianociach konkrétny zmysel.

Otec potrebuje liečenie

V januári sa zdravotný stav môjho otca začal meniť. Najprv ťažšie začal zvládať schody, potom ľavú ruku mával zovretú v päsť, „vraj si zbiera silu“. Ďalšie dni mu bola zima a ľavá noha ho nechcela poslúchať, ťažšie vstával z postele. Nám sa však nesťažoval. Až napokon v nedeľu som vyhlásila: Zajtra ideme k lekárke. Tak sme absolvovali týždeň chodenia po lekároch a vyšetrovaní: od neurológa, röntgen po internistku. V piatok internistka po dlhom váhaní napísala do správy, že otec potrebuje liečenie v nemocnici. S touto správou som zabehla na oddelenie a tam mi primár odkázal po sestričke, že otca príjmu na oddelenie v pondelok.

Cez víkend som mala narodeniny. Vtedy sme pri obedňajšom stole boli poslednýkrát spolu. V pondelok sme otca s ťažkosťami posadili do auta a išli s ním do nemocnice. Zostal tam desať dní na internom oddelení, potom ho preložili na doliečovacie oddelenie. Po piatich dňoch v dôsledku dehydratácie upadol do bezvedomia. Previezli ho na ÁRO, napojili na prístroje a intenzívne liečili. Môj otec sa z bezvedomia prebral, ale hovoriť už nemohol, lebo bol na dýchacom prístroji. Ako sme za ním chodili denno-denne do nemocnice, začali slová Ž 30,12 pred mamkiným zrakom nadobúdať jasnejšie kontúry.

Obrátil si mi môj zármutok v plesanie. Rozviazal si mi a dal zložiť moju smútočnú vrecovinu a odial si ma radosťou.

Pán ho odial radosťou

O jedenásť dní môj otec na ÁRE dokončil svoju pozemskú púť. Oznámenie o jeho smrti prišlo pred 9,00 hod. večer. Keďže predchádzajúce dni sme dobre nespávali a po oznámení otcovej smrti som našla mamku spokojne spať, nechcela som ju zobudiť. Tak sa stalo, že rodina a známi o smrti môjho otca vedeli skôr ako moja mamka. Ráno som jej oznámila, že otec už zložil svoje smútočné vrece a Pán ho odial radosťou. Sedem týždňov po smrti môjho otca s mamkou nemáme ďaleko od sĺz, lebo nám otec chýba, ale čakáme aj my dve na čas naplnenia ďalších slov Ž 30,13, ktoré sa vzťahujú na nás dve: *Nato, aby ti spievali žalmy na slávu a nemlčali!* Pretože máme istotu, že o otcovi platia aj ďalšie slová: *Hospodine, môj Bože, na veky ťa budem oslavovať.*

Môj otec Štefan Tóth sa narodil 1. 6. 1940 a zomrel 15. 3. 2012. Dožil sa necelých 72 rokov a spolu s mamkou prežívali ťažšie i radostné chvíle rodinného života necelých 47 rokov.

Vychovali tri deti a tešili sa z rastu svojich šiestich vnúčat. Nech Pán Boh požehná takých rodičov mnohým deťom na našom Slovensku.

Dcéra ***Ester***

Bože, Ty si mojou záchranou!

F. Kríž

Bol krásny, teplý deň, 2. augusta 2000, asi deväť hodín večer. Kráčal som lesnou cestou pri Prosieckej doline. Keďže autobusy vo večerných hodinách v tomto úseku cesty nepremávali, musel som kráčať takmer každý večer na autobusovú zastávku asi tri a pol kilometra, ak sa nenašiel niekto, kto by ma zviezol, či do Sielnice, alebo až do L. Mikuláša. Na tieto večerné túry z práce domov rád spomínam najmä preto, že som počas chôdze takmer hodinu mohol chváliť, ďakovať, oslavovať a prosiť Boha za moju rodinu, zbor, tých, ktorí odišli od Boha do sveta, za susedov, priateľov a podobne. Veľa mojich prosieb bolo naplnených, na naplnenie mnohých ešte čakám a pokračujem v modlitbách.

Asi tri dni pred uvedeným dátumom mi jedna mladá dievčina položila otázku: „Pán vedúci, nebojíte sa takto večer sám chodiť pešo do Sielnice? Veď sa tu túlajú „vlci“. Máte pri sebe peniaze, môže si vás niekto vyhliadnuť, prepadnúť a obrať o ne.“

Stáli sme v obchode, ktorý bol od skladu oddelený závesom. Ukázal som jej na záves a hovorím:„Každý večer zájdem za tento záves, kľaknem si na kolená a poprosím Pána Boha, aby šiel so mnou. A On ide a ja sa nebojím.“ Jej reakcia bola: „No určite!“

V spomenutý augustový deň som opäť kráčal a rozprával sa so svojím Bohom. Pri Sestrči (dnes už táto osada neexistuje, bola zatopená pri budovaní priehrady Liptovská Mara) sa cesta akoby vracia späť a popri Sielnickom zálive sa točí smerom na Sielnicu. Tam neďaleko sú pri pláži dve veľké parkoviská. Na parkoviskách boli igelitové vrecia plné rôzneho odpadu, ktorý zostával po rekreantoch. Cesta sa točí na vyvýšenom mieste, takže parkoviská sú pre človeka kráčajúceho po ceste ako na dlani. Pri kope naukladaných igelitových vriec som v šere zazrel nejakú zhrbenú postavu. Pomyslel som si: „Ale si dopadol, keď sa musíš hrabať v tom, čo druhý nechá!“ Zahĺbil som sa znova do modlitieb a svižným krokom som sa blížil k spomenutým vreciam. Keď som sa dostal k nim asi na vzdialenosť sedem metrov, zrazu sa to zhrbené telo otočilo, zamrmlalo a postavilo na zadné nohy a ešte raz mohutne zamrmlalo. Krv mi v žilách stuhla a na ústach zamrzol úsmev. Predo mnou stál poriadne veľký medveď v útočiacej polohe. Nepamätám si podrobne, ako to celé prebiehalo, no uvedomil som si, že nemám nič, čím by som sa mohol brániť. Veď jeho laba bola väčšia ako moje dve dlane. A tak som sa v duchu lúčil s rodinou a všetkými, ktorých som poznal, keď mi zrazu napadla spásonosná myšlienka. Zo všetkých síl, ako som len vládal, som zvolal: „Bože, len Ty ma zachrániš, len Ty mi môžeš pomôcť!“ Pán Boh počul, iste poslal anjela, ktorého som ja síce nevidel, ale medveď ho určite videl, lebo hneď zareagoval – skočil na všetky štyri a odchádzal. Mohol som s roztrasenými kolenami pokračovať v ceste. Asi po piatich minútach som stretol oproti idúce auto. Vtedy som si vlastne uvedomil, čo všetko sa mi mohlo stať, keby ma môj Boh, Stvoriteľ medveďa i mňa, nebol počul a zachránil. V tej chvíli som pred Pánom vyhlásil: „**Bože, prestal som veriť v Teba! Začal som veriť Tebe, Bože a Pane môj!** Počul si ma a nedopustil si na mňa nič zlé!“ (Ž 71, 1 – 3)

Na druhý deň si ma šofér autobusu doberal slovami:„Váš kamarát tam ešte ráno na vás čakal!“ Dnes sa vždy pousmejem, keď si spomeniem na túto krásnu skúsenosť so svojím Bohom.

Náš deväťdesiatnik - br. Peter Surovček

90

Brat Peter, ďakujeme Pánovi, že Ti pri požehnanej deväťdesiatke môžeme za Rozsievač položiť pár otázok, aby si zaspomínal a priblížil čitateľom niečo z bohatstva Tvojho života.

Bol som najmladší zo šiestich detí a narodil som sa do evanjelickej rodiny. Mamička so svojou sestrou prijali Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa. Odvtedy sme my deti chodievali s ňou do baptistického zhromaždenia i do nedeľnej školy. Otec zostal evanjelikom, ale ani mame, ani nám deťom nebránil, aby sme sa učili milovať Boha v inom kresťanskom spoločenstve. Na väčšie slávnosti tam tiež rád s nami prichádzal. Bol murárom a ako na všetkých dedinách museli sme aj my deti pomáhať na našom malom gazdovstve a neraz sme tvrdo dorábali náš chlieb každodenný. Vyučil som sa za murára a neskôr som si zvýšil kvalifikáciu na odbornej stavebnej škole v Prešove. Spomínam od detstva na vrúcny modlitebný život mamičky. Verím, že Pán sa k jej modlitbám priznal, keď som sa na konferencii vo Vavrišove r. 1945, spolu s ďalšími štyridsiatimi, rozhodol svoj život zveriť Pánovi Ježišovi a prijal som Ho za svojho osobného Spasiteľa. Dnes viem, že to bolo to najsprávnejšie rozhodnutie môjho života.

Sedával si pod kazateľňou viacerých kazateľov. Spomenieš si na ich mená?

Pravdaže si ich pamätám. Boli to bratia kazatelia: M. Kešjar, E. Stupka, D. Šaling, P. Kondač, J. Poloha, P. Hanes, P. Rataj a P. Fazekaš. Na všetkých si s láskou spomínam. Za brata M. Kešjara som ako vojak musel zažiť so zbraňou v ruke peklo druhej svetovej vojny. Mládež zboru tiež bojovala, ale s duchovnou zbraňou modlitieb.

Z nejedného nebezpečného položenia sme boli aj s inými vojakmi – mládežníkmi – vytrhnutí a zachránení ako zázrakom. Aj keď život v minulosti bol ťažší ako dnes, v prostredí zboru sme mali hojnosť. Za bratov kazateľov E. Stupku , D. Šalinga a ešte i P. Kondača to bol pomerne veľký zbor, mali sme veľa mladých, husľový krúžok, tamburáš, spevokol, recitácie, svedectvá, a všetky generácie spolu družne nažívali. Žili sme vo veľkej úcte pred staršími bratmi a sestrami. Bolo to naozaj spoločenstvo lásky, a to formovalo aj môj duchovný vzťah k Bohu.

A Tvoje manželstvo, rodina?

V manželstve s Olinkou Lizúchovou nám Pán Boh daroval tri deti. Najmladší syn mal šesť rokov, keď sa u manželky prihlásila ťažká choroba. Nastalo obdobie väčších starostí, menil som zamestnanie, preberal zodpovednosť za chorú manželku i celú rodinu, ale pri všetkých ťažkých rozhodnutiach sme cítili Božiu blízkosť a pomoc v našom položení. Boli v tom aj modlitby a pomoc bratov a sestier zboru. Po návšteve misionárov z USA, ktorí sa modlili a vkladali na manželku ruky, sa jej zdravotný stav zlepšil. Z Božej milosti sa mohla dožiť toho, že všetky naše deti prijali Pána Ježiša do svojho srdca a dnes syn Peter s rodinou misijne slúži a káže evanjelium. Vo veku päťdesiattri rokov si Pán povolal Olinku do nebeského domova, no nádej na stretnutie s ňou je vo mne stále.

Vieme, že si slúžieval Božím slovom, prijímal si tiež rôznu službu v spoločenstve zboru. Bolo Ti to bremeno, alebo radosť?

Slúžieval som Božím slovom v našom vavrišovskom zbore, ale aj v Pribyline a vo Važci. Nebolo mi bremenom slúžiť ani ako predseda mládeže či člen staršovstva, vyhrnúť si rukávy a dať sa k dispozícii aj pri rôznych hospodárskych činnostiach. V období, keď viacerých našich kazateľov neprávom pozatvárali, som prebral, podľa potreby, nejednu zodpovednosť v cirkvi.

Čo by si nám ne-deväťdesiatnikom povedal záverom?

Vďaka Bohu, aj v starobe sa moja myseľ stále zamestnáva Božím slovom, môžem povedať, že o ňom premýšľam dňom i nocou. Ďakujem svojim deťom za ich pomoc. Trpím už dlho parkinsonovou chorobou, síl je stále menej a menej a nohy dakedy nepočúvajú, ale bratia zo zboru ma vozia a ja môžem mať stále spoločenstvo v zhromaždení. Ďakujem všetkým aj za pravidelné návštevy. Na záver by som nám všetkým chcel popriať, aby tá bratská a sesterská láska stále zotrvávala a spájala nás vo vernosti k drahému Spasiteľovi. Modlím sa, aby Pán zachoval náš zbor, ako i celú našu BJB.

Milý brat Peter, prijmi od redakčnej rady aj od bratov a sestier z Vavrišova srdečné blahoželania, nech je pevná Tvoja dôvera v Božie zasľúbenia: *„Milosť Hospodinova je od vekov až na veky nad tými, ktorí sa Ho boja, a jeho spravodlivosť aj na detných deťoch.“*

Elena Pribulová

Fajmonovi slavili výročí

Před 60 lety si své ano řekli Gisela a Bohumil Fajmonovi ve sboru BJB v Košicích. Požehnání vyprosil br. Kazatel Lorman. Do dalších let jim přejeme zdraví a hojnost Božího požehnání.

Za celou rodinu syn Vladimír

Kde sú tvoje poklady?

„Veď kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“ (Mt 6, 19-21).

Už ste sa niekedy zamysleli nad tým, kde je vaše srdce? Alebo, inými slovami, v čom vidíte svoje šťastie, čo pre vás predstavuje najväčšiu hodnotu?

Odpoveď je možno dôležitejšia, ako si uvedomujeme. Naše hodnoty určujú totiž naše správanie a konanie, priamo ovplyvňujú naše reakcie a sú významným zdrojom našej motivácie. Žijeme v časoch, keď väčšina ľudí pripisuje dôležitosť materiálnym hodnotám – záleží im na tom, akým autom sa vozia, v akej štvrti bývajú, aké dovolenky si môžu dovoliť. Priateľov si vyberajú podľa spoločenskej prestíže. Stručne povedané, sloveso „mať“ je v súčasnosti pre mnohých oveľa dôležitejšie ako „byť“. Pre nás všetkých však platí výzva Pána Ježiša: ***„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich zožiera hrdza a mole a kde sa zlodeji dobýjajú a kradnú. V nebi si zhromažďujte poklady...“*** (Mt 6, 19)

Ako kresťania veríme, že naša duša je nesmrteľná a že večnosť strávime v nebi spolu s Pánom Ježišom. Toto presvedčenie utvára našu hodnotovú orientáciu a malo by nám umožniť rozlišovať podstatné od nepodstatného, významné od nevýznamného. Aké sú teda nebeské poklady, ktoré nezničí hrdza, neukradnú ich zlodeji, ale pretrvajú na veky? Sú to skutky lásky, ktorú prejavíme svojim blížnym, symbolický pohár vody, ktorý podáme smädnému, rozhodnutia podriadené Božej vôli. Odmena nás však nečaká až po smrti. Ak žijeme srdcom, už teraz sa môžeme tešiť z kúska neba tu na zemi.

„Nie je blázon ten, kto sa vzdáva toho, čo si nemôže ponechať, aby získal to, čo nemôže stratiť“ (Jim Elliot, misionár).

JC

Konferencia OS BJB Bernolákovo 2012
Postrehy zo skupiniek

Ponúkame Vám, milí čitatelia, pohľady účastníčok konferencie sestier v Bernolákove na diskusiu v skupinkách. Vytvoriť priestor pre rozhovory v skupinkách bola vynikajúca myšlienka Výboru OS BJB.

Skupinka mladších slobodných sestier

Na tejto skupinke sa nás zišlo asi pätnásť. Skupinku viedla sestra Němečková spolu s ďalšou sestrou. Prečítali osobné svedectvo sestry J. Vimpelovej o hľadaní a očakávaní na životného druha, teraz už jej manžela. Na prečítané svedectvo nadviazala sestra Němečková (mama sestry J. Vimpelovej) a doplnila ho o svoj pohľad na situáciu svojej dcéry a jej chodenie s budúcim manželom. Pripojila vlastné skúsenosti, ale aj Božie požiadavky, ktoré treba akceptovať pri hľadaní kresťanského životného partnera. Dôležité je, aby sme si pri výbere budúcich partnerov stanovili priority podriadené Božím požiadavkám. Opísala aj životné príbehy svojich dvoch dcér a syna, aby zdôraznila, že sa máme pýtať na Božiu vôľu, a aby nám ukázala, čo by sa malo či nemalo konať v kresťanských rodinách. Tiež nás povzbudila k modlitbám za našich budúcich manželov, k vytrvalosti aj v modlitbách aj v očakávaní na správne Božie načasovanie. Sestra Vimpelová, aj keď nemohla byť prítomná na tejto skupinke pre chorobu, pripravila pre prítomné sestry verš v podobe záložky. Je to verš z knihy Príslovi 19, 14: ***„Dům a majetek bývá po rodičích, rozumnou ženu (muže) však dává Hospodin.“***

M. B.

Skupina mladších vydatých sestier

Sestra Rút Maďarová hovorila o tom, že obdobie, keď sú deti doma, je plné práce, zhonu, povinností a napätia. Obraz ženy z Príslovia 31 sa nám veľakrát zdá nedosiahnuteľný. Poukázala na tri veci, ktoré vyplývajú z tohto obrazu ženy v knihe Príslovi. Je to sila, múdrosť a krása. Kde vziať silu, keď prídeme unavené z práce a doma nás čaká veľa povinností a každý z našich milých domácich od nás niečo chce? Čo robiť? Hľadať silu: Neodvrknúť, nehľadať silu v povzbudzujúcich prostriedkoch, ale v očakávaní na Hospodina podľa textu: Iz 40, 31: *„Tí však, čo očakávajú na Hospodina, dostávajú novú silu, ako orly dostávajú krídla, budú utekať a neustanú, pôjdu a nevyčerpajú sa.“* Toto je istá cesta, ktorou môžu ženy kráčať.

Múdrosť je zakotvená v bázni pred Hospodinom, ale aj v spokojnosti, ktorou môžeme „nakaziť“ celú svoju rodinu.

A čo krása? Ktorá z nás by nechcela byť krásna? No skutočná krása je v skrytom poklade srdca.

Všetky tieto veci sa dajú dosiahnuť len sýtením sa Božím slovom a modlitbou. Na tieto aktivity si potrebujeme – musíme nájsť čas, ak chceme byť ženy silné, múdre a krásne. Jednoduchá, múdra a odveká pravda: Len toľko sily, múdrosti a krásy budem mať, koľko si jej nechám vložiť do srdca a mysle nebeským Otcom.

D. Č

Byla jsem ve skupince pro mladé vdané ženy, pro mne to bylo velkým přínosem. Rozebíraly jsme text o ženě z Přísloví, zaměřily jsme se na sílu, krásu a moudrost. Ať všechny zmíněné vlastnosti čerpáme u Boha. Určitě to mělo smysl a doporučovala bych i příště ve skupinkách pokračovat...

J. Polohová

Skupinka starších vydatých sestier

Čím vás v poslednej dobe potešil váš manžel? Aké sú jeho tri dobré vlastnosti? Vedeli by ste ich hneď pohotovo a bez rozmýšľania vymenovať?

Takýto bol úvod našej skupinky, ktorá bola dosť veľká, keďže na našich konferenciách tvoria staršie vydaté ženy asi väčšinu.

Hovorili sme spolu o živote v manželstve po mnohých rokoch. Skúsenosti sestier boli pestré, ale napokon sme sa zhodli, že to môže byť krásny čas, ktorý nám ešte Pán praje prežiť spolu s naším manželom. Po rokoch nás má byť prvý náš manžel a máme rozmýšľať, ako by sme ho potešili. Odmenou nám je krásna pokojná staroba.

Medzi nami boli aj sestry, ktoré majú neveriaceho manžela, ale bojujú za neho na modlitbách a ich modlitby prinášajú ovocie. Je úžasné vidieť, ako Boh odpovedá na takéto modlitby. Mohli sme sa potešiť so sestrou, ktorej manžel prijal Pána Ježiša a teraz sa spolu tešia pri Božom slove.

Hovorili sme tiež, že odchodom do dôchodku sa náš život nekončí, stále môžeme zostať aktívne, pokiaľ nám to zdravotný stav dovolí, a slúžiť ľuďom okolo nás. Jedna sestra chodí do domova dôchodcov, kde spolu so starkými vyrába rôzne šperky a takto im pomáha zmysluplne tráviť čas.

Je mnoho služieb, ktoré môžeme robiť, kým ešte máme čas. Musíme byť rozumné aj vo vzťahu k rodinám našich detí a pomáhať im, len keď nás o to požiadajú, nevnucovať sa im.

Na rozlúčku sme dostali od sestry Jarky Balážovej a Elenky Pribulovej, ktoré skupinku pripravili a viedli, veršík: ***„Tomu, kto víťazí ... dám biely kamienok a na kamienku napísané nové meno...“ (Zj 2, 17).*** Každá z nás dostala biely kamienok, ktorý nám pripomína toto zaslúbenie, aj keď sme už doma, v každodennom všednom živote.

L. E.

Skupinka sestier vdov

Skupinka asi dvadsiatich sestier z Čiech a Slovenska sa stretla, aby si pohovorili o tom, ako prežívajú čas od odchodu svojho životného druha na večnosť. Rovnaký životný „osud“, a predsa čo sestra, to iný životný príbeh, iný prístup v jeho prežívaní čo do dĺžky časového trvania a vyrovnávania sa s bolestnými spomienkami a stratou životného partnera.

Podľa môjho laického pozorovania sa rýchleho života máme zrazu čas na seba, na spoločné čítanie Božieho slova a modlitbu. Mnohokrát sa musíme znovu učiť ako preukazovať lásku svojmu partnerovi.

Ale stojí to za to. Aj keď ešte v niektorých rodinách žijú dospelé deti spolu s nami, pre

mi zdalo, že sestry, ktoré mali pekné a harmonické manželstvo a prišli nečakane a náhle o manžela, sa oveľa ťažšie a tiež dlhodobejšie vyrovnávali s danou skutočnosťou, ale v blahej nádeji na stretnutie vo večnosti. Sestry, ktoré mali pohnutejšie a menej vydarené manželstvá, boli už dlhodobejšie zoceľované utrpením, prežívali úmrtie manžela akoby už trochu „predpripravené“ na smutnú udalosť. Ale aj tam bol veľký smútok a nielen z osamelosti, v ktorej sa ocitli. Bolo tam množstvo otázok o mieste pobytu svojho partnera vo večnosti, ale aj iskrička nádeje, že Pán mohol dať zo svojej milosti v poslednej chvíli silu k pokániu a tým odpustenie hriechov.

Keďže hlavnou témou konferencie sestier bola modlitba, tak aj v tejto skupinke vdov sme sa vracali k modlitbe ako takej, ktorá nás všetky prenášala práve v tej samote, keď sme sa už nemohli v ničom spoliehať a opierať o svojho manžela, ale museli sme sa vo všetkom spoľahnúť na Boha. Radostne sme vyznávali, že náš život a problémy boli a sú v tých najstarostlivejších rukách nášho nebeského Otca. Učíme sa byť závislé len od Neho, nášho láskavého a milujúceho Pána.

H. Ž.

Skupinka vdov pod vedením Helenky Včelákové v počtu asi 15 sester byla pro mne velmi přínosná. Všechny sestry se mohly držet ve výpovědích pečlivě připravených otázek. Skupinka se skládala z žen různého stáří i délky vdovství. Podle toho se dalo ve vyprávění rozpoznat emoční rozpoložení i stav vyrovnanosti se situací. Všechny jsme se představily a sdílely své příběhy často se slzami v očích. Byly jsme si blízké společným prožitkem. Překvapilo mne, jak podobné byly a jsou emoce sester se mnou. Jak jsme vděčné za čas prožitý spolu se svými manželi. Jak jsme ve své samotě mnohem více závislé na svém Pánu. A to i v nepatrných maličkostech a jak podobně cítíme a můžeme vyznat, že On při nás stojí a každodenně okoušíme Jeho lásku! Obdivovala jsem sestry-mladší vdovy-jak své nedospělé děti vedou k odpuštění a úctě k zemřelému otci, na kterého nemají pěkné vzpomínky. A vnitřně jsem se usmívala, jak jsme téměř všechny (až na dvě-tři výjimky) měly ty nejúžasnější životní partnery. Díky za sdílení sestry! Př. 23.

Líbuše Procházková

Skupinka rozvedených sester

Kdybych měla napsat jen jednu myšlenku z toho, co jsem letos přijala na konferenci sester v Bernolákově, tak nevím, co bych vybrala. Dostala jsem ale otázku, jak se mi líbilo a co jsem přijala v diskusní skupince.

Vybrala jsem si skupinku pro rozvedené ženy. Nebyla to tak úplně moje volba. Vždyť do role rozvedené ženy snad nikdo nevstupuje dobrovolně. Ale to, co jsem v posledních letech prožila, mě do této skupinky přivedlo. A co jsem přijala?

-že žádná z nás nevstupovala do manželství s myšlenkou, že jednou bude rozvedená

-že zklamání, zradu, bolest prožívají všechny věřící ženy v podstatě stejně

-že každou z nás zkušenost zrady nebližšího člověka přivádí blíž k našemu Bohu

-že pomoc a podpora sboru je důležitá a nutná už v počátcích problémů v rodině a manželství

-že vědomí a jistota Božího odpuštění nám všem pomáhá dále žít a opět Mu sloužit

-že zkušenosti s rozvodem máme snad v každém sboru jak v Čechách, tak na Slovensku

-že je naším úkolem stát na modlitební stráži jak v rodinách, tak ve sborech, abychom jako rodiny i církev Kristova stáli neposkvrněni před tímto světem.

J. V. K.

Jist v loktech Ježišových

Ján Baláž

Zase je jedna požehnaná česko – slovenská konferencia sestier za nami. Keďže sa týchto konferencií z roka na rok zúčastňuje čoraz viac bratov, sestry vo vedení veľmi múdro rozhodli, že jedna zo skupiniek bude aj skupinka pre bratov.

Hlavná téma konferencie bola Moc modlitby, a tak sme aj my niekoľkí bratia pod vedením brata Igora Maďara pokračovali v tejto veľmi závažnej téme. Bolo nás 10 či 11 bratov rôzneho veku, povolania, postavenia, národnosti...

Aby sme sa lepšie poznali, najprv sa každý predstavil a povedal niekoľko slov o sebe, prípadne už aj o konkrétnych účinkoch modlitby vo svojom živote. Boli to vzácne svedectvá o osobných skúsenostiach s Pánom, o vypočutí modlitieb, o predivných uzdraveniach z rôznych aj nevyliečiteľných chorôb, všetko na základe poslušnosti Božiemu slovu a viery v Pána Ježiša, v Jeho moc uzdravovať aj v dnešnej dobe (Jak 5, 14 -16).

Akoby sme pokračovali vo svedectvách sestier, ktoré sme počuli v ten deň popoludní. Povzbudzovali sme sa navzájom Pánovou láskou a jeho mocným pôsobením na jednotlivcoch.

A chcete vedieť, ktoré svedectvo v skupinke bratov bolo najpôsobivejšie? Nemé svedectvo alebo svedectvo bez slov najmladšieho účastníka skupinky – možno trojročného chlapčeka, ktorý odovzdane sedel na kolenách svojho otca a nikým a ničím nerušený spokojne zaspal v jeho náručí. Treba väčší príklad odovzdanosti sa Bohu? Pane, som Tvoje dieťa, povedal som Ti svoj problém a nech sa stane Tvoja vôľa, veď som v Tvojich rukách. Preto som dal nadpis tohto článku – Jist v loktech Ježíšových – úryvok z jednej našej duchovnej piesne.

Máme tento pocit bezpečia a istoty?

Túžby z Božieho pohľadu

„V mene Krista vás prosíme: Zmierte sa s Bohom!“ 2 K 5, 20b

Kto by nemal túžby a sny? V tomto veľmi osobnom zamyslení vám priblížim tie moje. Po mojom obrátení v roku 1994 som sa ako mladá kresťanka stretávala na modlitbách a vyučovaní s Deidre Gillam, sestrou z nášho baptistického zboru v Stratford upon Avon v Anglicku, kde som vtedy žila a v ktorom som bola aj pokrstená. Veľa času sme trávili na modlitbách za misionárov, evanjelizácie, neveriacich príbuzných a priateľov, za Izrael. Toto bolo mojím duchovným mliekom, ktoré som nasávala. Obsah mojich modlitieb sa odvtedy zásadne nezmenil. Mojou najväčšou túžbou a modlitbou je, aby moji rodičia, starká, súrodenci s ich rodinami, moji kolegovia v práci, moja kozmetička, lekárka, bývalí spolužiaci, jednoducho ľudia, ktorých mi Pán Boh poslal do života, mohli uveriť, že Ježiš je Pán a zomrel aj za nich. Nedávno som stretla bývalú družinárku zo základnej školy, ktorej dcéra Nora so mnou chodila do triedy a za ktorú som sa modlila. Nora sa vydala, má dvoch synov, ale z neznámych dôvodov sa rozhodla opustiť muža i deti a začala si žiť svoj vlastný život. Skončila, žiaľ, ako prostitútka. Svojej mame poslala z justičného paláca list, ktorý som si mohla prečítať. Šokovalo ma, aký obrat nastal v jej živote. Musela padnúť úplne na dno, aby začala premýšľať nad svojím životom a zlými rozhodnutiami. Mojou túžbou je, aby v Bohu spoznala svojho milujúceho a odpúšťajúceho Otca.

Mám aj iné túžby. Chcela by som ísť aspoň raz v živote na operu do La Scaly, spoznať New York, mesto, ktoré ma tak fascinuje, alebo mať novú vôňu od CHLOE. Ale v perspektíve večnosti sú tieto túžby bezvýznamné.

Aké sú Tvoje túžby? Modlime sa, aby sme túžili po veciach, po ktorých túži Boh.

BB

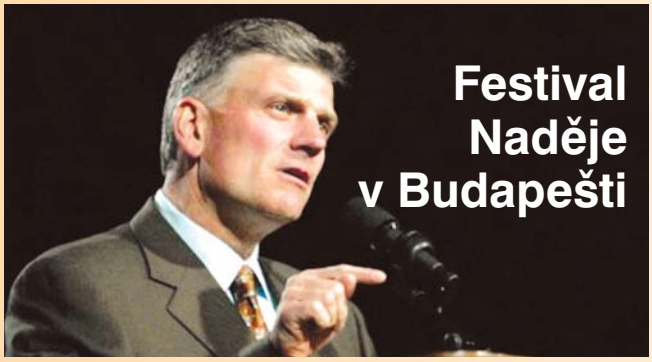

Festival Naděje v Budapešti

Budapešť zažila ve dnech 1. – 3. června 2012 mimořádnou událost. Po 23 letech po nezapomenutelné službě Dr. Billy Grahama v roce 1989 přijel jeho syn Franklin Graham, aby této maďarské metropoli znovu přinesl radostnou zprávu evangelia. Tři večery v Papp Laszlo Budapešť Sport Aréně navštívilo 36 175 posluchačů. Více než 2700 z nich přišlo na výzvu dopředu, aby tak vyznali své rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Slyšeli nejen kázání F. Grahama, ale především hlas Ducha Svatého.

Již několik týdnů před celou akcí bylo možno číst v maďarském tisku články o tom, že F. Graham přijíždí do Budapešti ve chvíli, kdy země je ve veliké duchovní nouzi. V samotné Budapešti je mnoho chrámů, kostelů, modliteben, ale v neděli ráno jsou povětšinou velmi málo navštíveny. 23% obyvatel Maďarska se označuje za ateisty, což je na Evropu poměrně vysoké číslo. Krom toho odborné výzkumy religiozity uvádějí, že 40-50 % těch, kteří „patří“ k historickým církvím v Maďarsku, vlastně ani v Boha nevěří. Jak řekl Viktor Hamm, ředitel Festivalu, jen sám Bůh však ví, kdo vlastně věří Bohu, kdo má živou víru v Krista. Nejen historické církve, ale i další, mnohé evangelikální církve se však spojily ke spolupráci při přípravě Festivalu. Nakonec to bylo 312 farností a církevních sborů, které se podílely na přípravě. Ta si vyžádala více než rok plánování, poctivé práce a modliteb. Když se ptali novináři F. Grahama, jestli snad za celou akcí nestojí výrazněji nějaké denominace, odpověděl: „Jsme velice vděční za podporu všech církví. Evangelium tu není jen pro nějakou konkrétní doktrínu, učení či vyznání. Potřeba evangelia sjednocuje všechny církve.“ Jedna členka organizačního týmu také uvedla, že uskutečnění Festivalu Naděje právě tento rok je mimořádnou Boží režií, Božím „timingem“ (načasováním). V Maďarsku se totiž měnil v návaznosti na změnu ústavy také zákon o církvích a některé církve (církevní sbory) tak dokonce přestaly existovat legálně. Nastalo nemalé napětí, ale to právě spojilo církve dohromady. Při příletu, ještě v letadle, se F. Graham modlil: „Bože, prosím Tě, aby mnohé životy byly změněny o tomto víkendu v tomto městě. Já nemohu změnit životy lidí, ale Ty to můžeš učinit skrze své Slovo jedinečným způsobem.“ Bůh tuto modlitbu vyslyšel. Když v létě 1989 kázal v Budapešti otec Franklina, Dr. Billy Graham, místní obyvatelé říkali: „Bylo to, jakoby andělé sestoupili z nebe na zemi!“ Tehdy se jediného shromáždění na největším budapešťském stadionu účastnilo 110 000 posluchačů, z nichž na 35 000 přišlo na výzvu k následování Ježíše Krista kupředu. Jeden z místních farářů, který byl tentokrát mezi posluchači kázání F. Grahama, pak po sobotním večeru řekl: „Andělé jsou zase zpátky!“ Viktor Hamm, ředitel Festivalu pak na závěr řekl: „Nejde jen o tento víkend. Služebníci Asociace B. Grahama povzbuzovali a mobilizovali církve v Maďarsku po celý rok předtím. I tento Festival byl jen „rukou podanou místním církvím“, které tu po desetiletí zvěstují evangelium. Byl příspěvkem ke sjednocení jejich společného evangelizačního úsilí.“

Ze zpráv Asociace B. Grahama
Připravil Jan Titěra

Misijní odbor Kostnické jednoty a zbory BJB Litoměřice a Košice pozývajú na SEMINÁRE KRESŤANSKÉHO PORADENSTVA A PASTORÁCIE

Litoměřice 26. – 29. septembra 2012
Košice 07. – 10. novembra 2012

ŽIVOT V SLOBODE

Kristus nás oslobodil k slobode. Stojte teda a nedajte sa zapriahnuť zase do jarma otroctva!
List Galatským 5,1.

Lektorky:
Pastoračné pracovníčky
Anita Zürrer
Heidi Schenker
z pastoračného strediska v Bazileji (Švajčiarsko)

Prihlášky pre Litoměřice do 10. septembra 2012 na email: akce@bjtm.cz alebo na www.bjbltm.cz
Cena: 1 350,-Kč; plná penzia s ubytovaním
pre Košice do 20. októbra 2012 na email: dodo.michalec@gmail.com
alebo na: Ludmila Hallerová, Ve Vilách 7, 140 00 PRAHA 4 – Michle
telefon: 242 428 814, mobil: 774 572 671
email: Hallerova@volny.cz

Pozvánka na slavnostní setkání

BTM

20. výročí Brněnské tiskové misie

Dvacet let služby české církvi. „Věrný je Bůh“ (1. Kor. 1, 9)

Poznejte osobně autory produktů BTM: Oldřišku Koudelovou, autorku básniček pro děti, fyzika Tomáše Tyce, Ludmilu Hallerovou, autory a interprety písní Libuši Ranšovou, Marka a Dagmar Sedláčkových, Lenku Halovou a další naše i zahraniční vzácné hosty. Nebude chybět ani videoprezentace o BTM humorně i vážně. Můžete se těšit na svědectví, písně, pantomimu aj. Pro všechny je zajištěno občerstvení a malý dárek.

Sobota 13. října 2012, 10.00 – 17.00 hodin
modlitebna Bratrské jednoty baptistů, Smetanova 20, BRNO.

Přihlašujte se do 30. září 2012 na adrese:
BTM, P.O.Box 64, 638 00 BRNO, přes e-mail: btm@btm.cz
nebo elektronickou přihláškou na www.btm.cz.

Doprava: od vlakového hlavního nádraží tramvají č. 1 směr Řečkovice, na třetí zastávce (Antonínská) přejít silnici na ulici Smetanova.

Více na www.btm.cz nebo na facebooku.

Festival křesťanského umění v Praze

Ve dnech 24. září - 7. října proběhne v Praze Festival křesťanského umění. Jedná se o akci evropských a amerických umělců, kteří ve spolupráci s místními sbory předvedou zájemcům různé umělecké workshopy – malování, sochařství, kurz fotografování, práci s textilem, atd. Workshopy se budou konat bezplatně od 10.00 do 21.00 hodin, program pak doplní hudební vystoupení, přednášky na aktuální témata např. sexualita, partnerské vztahy, Boží ne/existence, utrpení nevinných lidí, evoluce, aj. Programy budou probíhat v češtině, angličtině a ruštině.

Rádi bychom, aby po ukončení této akce naše město vědělo, že církev není mrtvá, že máme mnoho zajímavého a praktického a křesťanství má odpovědi na důležité životní otázky.

Potřebujeme také vaši modlitební podporu.

Oleg Grytsyk,
Sbor BJB Praha 13

Po 2700 letech se Židé vracejí zpět z Indie do Izraele

V létě se stěhuje skupina padesáti židovských rodin z Indie zpět do Izraele. Tuto zprávu uveřejnilo Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém.

Jedná se o potomky pokolení Manasesova ze severovýchodní Indie. Koncem srpna přijde asi 250 osob zpět do země svých praotců. Později budou následovat další skupiny. Noví přistěhovalci mají bydlet v Galileji. Po pěti letech je to poprvé, kdy se opět větší skupina těchto Židů z Indie nastěhuje do Izraele.

Iniciátorem celé akce je organizace „SHAVEI ISRAEL“. Pomáhá potomkům roztroušených izraelských kmenů vrátit se ke svým židovským kořenům a nastěhovat se do Izraele.

Pokolení Manasesovo bylo vyhnáno z Izraele Asyřany před 2000 lety. Na svém dlouhém putování sídlili přechodně v Číně a nakonec se usadili v severní Indii u hranic s Barmou a Bangladéší. Tam žije ještě dodnes kolem 7200 indických Židů. Navzdory exilu trvajícímu již tisíciletí si zachovali své židovské obyčeje a rituály.

Vedoucí organizace „SHAVEI ISRAEL“ Michael Freund označil návrat tohoto pokolení jako mimořádný biblický div, dávno v Bibli prorokovaný židovskými proroky.

V ČÍNĚ JE POVAŽOVÁNO KŘESŤANSTVÍ ZA MODERNÍ

Křesťanští podnikatelé zakládají církevní sbory

Čím to je, že křesťanství v Číně se tak rychle šíří? Krom jiného k tomu přispívá asi 100 tisíc křesťanských podnikatelů v této lidové republice. Dvanáct z nich navštívilo křesťanskou zpravodajskou agenturu v německém Wetzlaru a informovali tam o své práci. Byli sezváni podnikatelem Karlem Schockem k tomu, aby navázali v Německu obchodní kontakty a seznámili se s německými křesťanskými organizacemi. Čínští hosté řekli, že jejich úsilím je seznámit své spolupracovníky, zákazníky i obchodní partnery s poselstvím o Ježíši Kristu, a to i nezvyklými prostředky.

Jedna firma má církevní sbor s 10 tisíci členy

Majitel elektronického koncernu založil před dvaceti lety spolu s dalšími 24 zájemci firemní křesťanský sbor. Velký přírůstek pak získala založením orchestru, který hraje především na pohřbech. Vedoucí tohoto orchestru využívá každou příležitost k tomu, aby u hrobu kázal o křesťanské naději na zmrtvýchvstání. Před svou podnikatelskou činností byl Karel Schock evangelistou. Před šestnácti lety byl třikrát uvězněn. To ještě v Číně neexistovala liberalizace. Poté vystoupil ze státně uznané protestantské církve a založil ve své firmě vlastní křesťanský sbor.

Restaurace – na každém stole leží křesťanské tiskoviny

Majitel dvou restaurací vysvětlil, že má úspěch, protože je jako křesťan považován za důvěryhodného a jeho zákazníci vědí, že zpracovává jen hodnotné potraviny. Na každém stole v jeho 166 pobočkách přibližně se 450 místy k sezení v každé z nich leží křesťanské spisy. Jiní čínští podnikatelé vysvětlili, že se starali o zchudlé učně nebo seniory. Politika „jednoho dítěte“ v Číně totiž vede k tomu, že stále menší počet mladých se musí starat o stále větší počet starších lidí. Nabídky domácí péče křesťanských sborů jsou pak hodně žádány.

Pyšný na víru

V diskusi bylo zřejmé, že mezi křesťanstvím v Číně a Evropě jsou znatelné rozdíly. V Číně je křesťanství spojeno s moderním životním stylem, v Evropě je považováno za překonané. Křesťané v Číně se při každé příležitosti přiznávají plni radosti a hrdosti ke své víře.

Křesťanský kongres manažerů v Číně

Podle německého vzoru plánují křesťanští podnikatelé v Číně kongres křesťanských vedoucích.

O tom, že takové rokování by velmi urychlilo rozšíření křesťanských hodnot ve společnosti, je vedoucí K. Schock přesvědčen.

Více křesťanů než komunistů?

Odhady o počtu křesťanů mezi 1,3 miliardou čínských obyvatel se značně liší. Sama vláda mluví o 24 milionech křesťanů ve státem uznaných sborech. Z toho by mělo být 18 milionů protestantů a 6 milionů katolíků. Jiní odborníci však uvádějí značně vyšší čísla. Jen pro srovnání: komunistická strana Číny má asi 80 milionů členů.

Podle Idea Spektrum, přeložila E. Titěrová

Kazatel sboru BJB v Ostravě

Už je to přes rok, co se z Ostravy odstěhoval bratr kazatel Erik Poloha. Odešel se svou rodinou do Prahy, kde nastoupil jako kazatel Vinohradského sboru. Protože jsme o této skutečnosti ve sboru věděli, modlili jsme se za nového kazatele.

Oslovili jsme celou řadu lidí, ale nikdo nabídku sloužit v našem sboru nepřijal. Modlili jsme se dál, ale vypadalo to, že se nic neděje.

A v této době odpověděl náš Bůh na naše modlitby. Dal nám kazatele z našich řad!

Všichni jsme byli překvapeni, když se **Jiří Marek** veřejně přiznal, že ho Pán Bůh volá do služby kazatele, že o tom uvažuje a že se za to máme modlit. Bratra Jiřího Marka jsme pak po dalších modlitbách a uvažování zvolili a kazatelem ostravského sboru se stal 1. 9. 2011.

O necelé dva měsíce později proběhla jeho instalace za účasti bratra kazatele Kerna. Jsme Pánu Bohu velmi vděčni, že se tak postaral o své dílo, a že náš kazatel se vedle studia teologie v Banské Bystrici plně věnuje práci ve sboru i své rodině.

Přejeme mu Boží požehnání a ochranu, citlivost na Boží vedení i odvahu vstupovat do nových věcí.

Máme také radost z toho, že v červnu 2012 proběhla v našem sboru slavnost křtu, ve kterém vyznali svoji víru v Pána Ježíše 4 mladí lidé. Přejeme jim, aby radostně a s láskou následovali Pána Ježíše a ve všem ho poslouchali.

Ostravský sbor

Američania prišli do Jelšavy

Danka Hrivnáková

Keď príde 46 mladých Američanov do mesta, ktoré má 3000 obyvateľov, nie je možné si to nevšimnúť.

Jelšava zažila začiatkom júla 2012 už tretíkrát „Denný tábor“ určený predovšetkým pre rómske deti, ktorý pre ne pripravila misijná organizácia International World Changers pod vedením misijného pracovníka s Rómami v Brne brata Joea Silbyho, v spolupráci s miestnym zborom BJB a plnou podporou mesta Jelšava.

Mladí ľudia z baptistických zborov v mestách Humble v Texase a Cumming v Georgii sa rozhodli stráviť svoj voľný týždeň na rozbiehajúcej sa misii kdesi v malom mestečku v hladovej doline na Slovensku a pomôcť tak miestnym kresťanom vytvoriť a upevniť kontakty s miestnymi deťmi a ich rodičmi.

S deťmi sa dajú ľahko nadväzovať kontakty. Mladí americkí misionári sa o to pokúšali prostredníctvom rôznych aktivít. Hrali s deťmi rôzne detské hry, futbal, frisbee (lietajúci tanier), učili sa spolu tancovať, dievčatám robili nechty, účesy či mejkap. Pri takýchto činnostiach sa dá rozprávať o všeličom, avšak nie vtedy, keď každý hovoríte iným jazykom.

Približne desať slovenských a českých tlmočníkov, vrátane manželky pána primátora, a cca ďalších desať pomocníkov malo čo robiť, aby pomohli prekonať jazykovú bariéru a umožnili americkým tínedžerom hovoriť o svojej viere.

Štyri popoludnia a večery trávili na horúcom ihrisku, kde mal každý z nich za úlohu aspoň raz povedať svedectvo. Používali na to náramky s farebnými korálikmi, ktoré si deti mohli aj vyrobiť. Tak sa napríklad stalo, že dievčina z USA, ktorá sa obrátila len v januári, hovorila prvýkrát v živote niekomu o Pánovi Ježišovi a hneď sa s tým človekom modlila modlitbu spasenia. Rozlúčka pri grilovaných párkoch (1000 ks) bola veľmi plačlivá, až sa zbiehali ľudia, čo sa deje. Niektorí mladí Američania sa chcú na budúci rok vrátiť a už sľubujú ešte väčšiu akciu.

Každý deň sme strávili jednu hodinu v mestskom dome kultúry. Tu mohli deti aj dospelí počuť evanjelium prostredníctvom piesní, svedectiev a jednoduchého, ale silného príbehu o ľudskom srdci.

Osobitná skupina z USA prišla pomôcť dobudovávať zborové „Centrum pre službu“ (ešte stále si vyžaduje veľa práce a financií). Stavali plot, ktorý nám pomôže udržať deti, športové náradie, ale aj centrum v bezpečí. Práca bola naplánovaná na štyri dni, po troch dňoch však už boli hotoví. Ďalšie práce čakajú... Významnú pomoc poskytli rómski bratia a sestry z Cinobane, ktorí investovali svoj čas a schopnosti na budovanie vzťahov s dospelými. Keby ich nebolo, veľmi ťažko by sa nám prenikalo do ich sŕdc.

Pán Boh má plán so svojím rómskym ľudom aj u nás v Jelšave. Chce si na to použiť práve nás. Je nádherné vidieť ovocie verných služobníkov, ktorí už roky slúžia všetkým strateným. Veľkým povzbudením je fakt, že tieto tábory nie sú len jednorazovou záležitosťou, ale sú pre domácich každoročne výborným prostriedkom, ako sa priblížiť k tým, čo žijú napr. v susedstve modlitebne BJB v Jelšave. Pán sa už dokazuje.

40 let modlitebny BJB v Pusté Rybné

Daniel Kašpar

Tentoť jest den, kterýž učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm. (Žalm 118, 24)

S radostí a s vděčností Pánu Bohu si v nesamozřejmě slunečnou neděli 3. června 2012 pustorybenská stanice Bratrské jednoty baptistů připomněla 40. výročí otevření své modlitebny. Bohoslužba byla mimořádná s více než dvouhodinovou délkou, ale i přítomností hostů, kteří do Pusté Rybné zavítali po značné řádce let.

K modlitbám nás výkladem dvou veršů z epištol (Židům 11, 6 a Jakub 2, 26) vedl bratr Daniel Hýsek, kazatel sboru v Broumově. Hovořil mimo jiné o spjatosti víry s bázní před Hospodinem a zdůraznil, že naše víra v Boží existenci a naše modlitby mají smysl jen tehdy, když věříme, že Bůh odpovídá.

Slovy z Žalmu 118, 24 a četnými vzpomínkami na dění okolo stavby modlitebny nás pak – dlužno dodat, že všechny, napříč generacemi – povzbudil někdejší dlouholetý kazatel našeho sboru bratr Richard Novák, který se vrátil za pustorybenskou kazatelnu po třiceti letech.

A jeho nástupce v kazatelské službě v našem sboru bratr Jan Obdržálek (který zde po odchodu Novákových na Broumovsko působil přibližně do poloviny 80. let) kázal na slova Žalmu 107 o stále aktuální Boží dobrotě, věčném Božím milosrdenství i slitování a o tom, jak a čím můžeme a máme oslavovat Hospodina.

Při shromáždění také průběžně zazněly úryvky z archivního záznamu promluvy bratra Josefa Vladimíra Fajmona, spoluzakladatele sborové práce v Pusté Rybné, a v mnohém pozoruhodně korespondovaly se slovy bratří kazatelů.
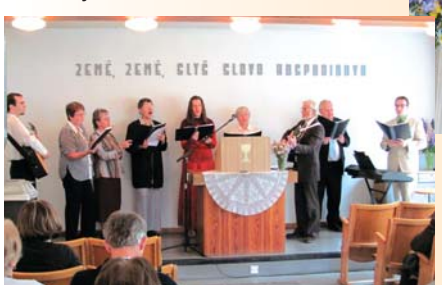
Zpěvem posloužil místní pěvecký sbor a celé shromáždění se k Boží chvále spojilo také při několika společných písních ze zpěvníku „Bratrské písně“, který měl mimochodem své čtyřicáté jubileum o rok dříve a dodnes má svým obsahem co říci jak zpívajícím, tak i naslouchajícím.

Děkujeme všem, kdo na přípravu i průběh slavnostního shromáždění pamatovali na modlitbách, především však děkujeme Pánu Bohu, že modlitby vyslýchá; že u nás „na horách“ až doposud zachovává svůj lid a že může, jak věříme, své dílo ještě rozhojnit.

Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho. (Žalm 107, 1)

Daniel Hýsek a Jan Obdržálek v Pusté Rybné

BOŽÍ PODNIKATEĽ

Pripravuje Miriam Kešjarová

Poviem vám skutočný príbeh muža, ktorý sa volal Róbert LeTourneau. Vymyslel najväčšie a najsilnejšie stroje na svete. Vďaka svojim vynálezom sa stal veľmi bohatým a zarábal milióny dolárov.

Ako chlapec prekypoval nápadmi a energiou. Vedel naspamäť biblické verše a opakoval ich dookola ako malý papagáj. Rodičia mu často vysvetľovali Boží plán odpustenia hriechov skrze smrť Pána Ježiša na kríži, ale Róberta to nezaujímalo. *Ja nepotrebujem Boha*, myslel si.

Keď mal Róbert šestnásť rokov, stalo sa v Portlande, kde žil, niečo výnimočné. Starší zboru naplánovali týždeň s pestrým programom, aby pomohli ľuďom dozvedieť sa viac o Bohu. Po jednom stretnutí Róbert sedel sám vo svojej izbe a premýšľal: *Ja nie som skutočný kresťan. Raz ma Boh bude súdiť, pretože som vedel, že Ježiš je jediná cesta do neba, ale neprijal som Ho ako svojho Spasiteľa.*

Táto myšlienka ho trápila tak veľmi, že si kľakol na kolená, plakal a hovoril: „Pane, zachráň ma, lebo zomriem!“ Toto neboli len slová. Róbert sa modlil úprimne z celého srdca. Okamžite vedel, že jeho hriechy mu boli odpustené a Pán Ježiš vstúpil do jeho srdca.

Po čase sa Róbert oženil s dcérou rodinných priateľov Elenou Petersonovou. Keď ich prvé dieťatko zomrelo, manželia prežívali hlboký smútok. Ale Pán Boh využil aj túto udalosť, aby Róbertovi pripomenul, že nedáva Boha na prvé miesto vo svojom živote. Príliš veľa pracoval a snažil sa čo najviac rozšíriť svoj majetok.

Jedného dňa povedal svojej žene: „Odteraz budeme dávať z našich peňazí desiatky.“ *(Dávať desiatky znamená dávať desatinu z platu na Božie dielo.)* O niekoľko dní sa Róbert dozvedel, že jeho malý podnik skrachoval. Bol nezamestnaný a mal dlžobu päťtisíc dolárov. Dodržal však svoj sľub Bohu. Keď konečne dostal prácu a opravil traktor, odložil pre Boha jeden dolár z každých desiatich, ktoré zarobil.

Pre mladý pár nastali ťažké časy. Najskôr žili v prenajatej izbe, potom v baraku, kde Elena prala bielizeň v potoku. Neskôr žili v stane, ba dokonca i v deravom prívese. Napokon si však predsa kúpili dom.

Róbert postupne začal podnikať so svojimi vlastnými strojmi. V jeho cirkevnom zbore bolo zvykom, že ľudia robili sľuby, koľko peňazí dajú na Božie dielo v nasledujúcom roku. „Sľúbim päťtisíc dolárov pre zbor,“ vyhlásil Róbert. Účtovníčka spľasla rukami: „Pán LeTourneau, to si nemôžete dovoliť!“ „Ja sa postarám o Pánovu prácu a On sa postará o mňa,“ povedal Róbert.

A Pán Boh sa skutočne postaral. Ako roky išli, Róbert postavil obrovské továrne, v ktorých zamestnával tisíce ľudí. Stal sa Božím podnikateľom, ktorý našiel radosť z toho, že **dával Bohu deväť desatín** zo svojich peňazí! Podporoval mnohých misionárov, v Texase založil školu, otvoril tábory pre mladých v štáte New York a Indiana.

Róbert LeTourneau odišiel k Pánovi 1. júna 1969. Podnik, ktorý založil, ešte stále predáva veľké mobilné zariadenia do celého sveta (viď www.letourneau-inc.com).

OSEMSMEROVKA

B	A	R	T	O	L	O	M	E	J
K	S	D	F	G	H	K	L	A	U
N	O	M	I	Š	M	C	K	O	D
Ž	E	T	U	Y	Ĺ	U	P	W	Á
P	J	A	K	U	B	Z	O	P	Š
I	Á	O	N	D	R	E	J	Á	T
L	N	Z	Š	Ú	T	A	M	V	Ó
I	M	N	A	P	T	O	D	R	K
F	Š	M	Á	L	T	K	V	Ú	Ô
P	E	T	E	R	Z	Ŕ	N	P	J

Poznáte mená dvanástich učeníkov Pána Ježiša? Skúste ich rozlúštiť a vyhľadať v osemsmerovke.

PTREE _____
NDROEJ _____
PIFLI _____
RTOMEJBALO _____
ŠÁJUD _____
ÁŠMTO _____
BUKJA _____
ÁNJ _____
DAÚJ _____
NOMŠI _____
KUBJA (ALFEOV) _____
ÚŠTAM _____

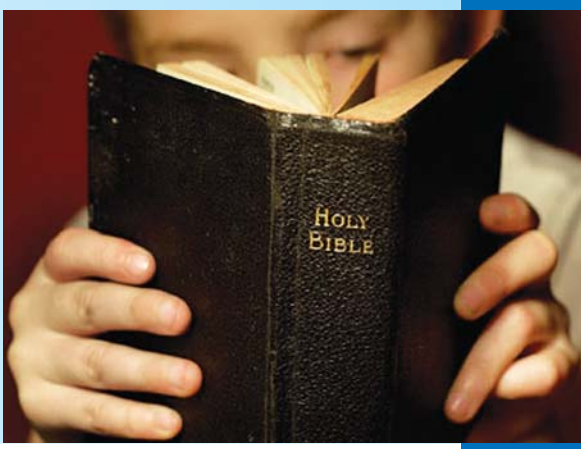

Informace z redakce

Témata vydání Rozsévače do konce roku 2012

Vydání - č. 7: Boží daň
Č. 8: Svědčíme nebo mlčíme?
Č. 9: Jak obstát v utrpení?
Č. 10: Vánoční schizofrenie

Své příspěvky na tato témata můžete zasílat na adresu:

rozsievac@baptist.sk i dopředu, vaše články zařadíme podle témat.

Vydání č. 8 je nyní již v redakčním zpracování. Své příspěvky do č. 9 zasílejte prosím během měsíce září.

Při přípravě podkladů prosím dodržujte tato pravidla:

Články/texty prosím zasílejte ve formátu Word v řádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikosti 12. Nadpisy článků - **titulky** - by měly být co nejkratší. Texty neupravujte, nezarovnávejte, pište plynule bez „odklepávání“ tzv. Entrem na konci řádků. Dokumenty - texty prosím posílejte jako doc., ne jako docx. **Texty na inzerci** prosím zasílejte ve formátu Word bez grafických úprav, náš grafik váš inzerát upraví a zařadí na stránku. Pod text – článek, vždy napište autora, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání apod. **Fotografie** by měly mít vysoké rozlišení dpi v nejvyšší možné kvalitě …JPEG, EPS nebo TIFF, nevkládejte je do textu, neupravujte je, ale zasílejte vždy zvlášť jako přílohu. **Inzerci zpracovanou v PDF** - zapište prosím písmo do křivek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami a používejte jenom základní barvy **CMYK**.

Děkujeme za pomoc při přípravě kvalitních výtisků časopisu a těšíme se na vaše příspěvky.

Potrebná rezerva

**Po rušnom dni,
kde čakalo ma zopár prekvapení
aj stereotyp stály – bezo zmeny,
večer sme si – ako vždy,
s Bohom sadli za stôl okrúhly.**

**V dumách rôznych sedela som mlčky,
- čakal, čo poviem, čo mám na srdci;
Čo? Neviem!
Zas prešiel deň mi darovaný,
postretlo ma rôzne...
no, suma sumárum
výsledok nie je nijak slávny.**

**Bežný deň, nič viac,
žiadna veľkosť, zázrak, sláva,
žiadna statočnosť či hrdinstvo,
žiadne ovácie, obdiv ani chvála.**

**Viete, ja naozaj chcem Bohu slúžiť,
chcem, aby môj život zmysel mal,
chcem, nech to, čo poviem a či spravím,
malo pokračovanie v dejinách,
no, ak nie v dejinách,
tak aspoň v srdciach zopár ľudí.**

**Deň čo deň
vychádzka je za mnou,
prieskum robí rozviedka,
objaviť tajomstvo služby úspešnej
a jej šifru chcem tiež prečítať.**

**Nemá zmysel
pred Ním niečo hrať a zakrývať,
On vidí a vie.
Pane, cítim sa ako koleso piate,
ako akási odložená rezerva...
ale aj rezerva má zmysel
a miesto nezastupiteľné!**

**Preto - chcem mať
oči a srdce otvorené,
vidieť miesto prázdne,
keď koleso odpadne,
či ukáže sa trhlina,
ja postavím sa do nej
najlepšie ako viem,
aby fungoval stroj ďalej,
kým nepoložíš tam zas
opravený a kvalitný diel.**

**Nie je to život ľahký,
ale Ty mi pomôžeš,
otvor moje oči,
aby som tie trhliny videla
a aj keď bez vysokej kvality
ďalej fungovať
veciam a ľuďom pomohla.**

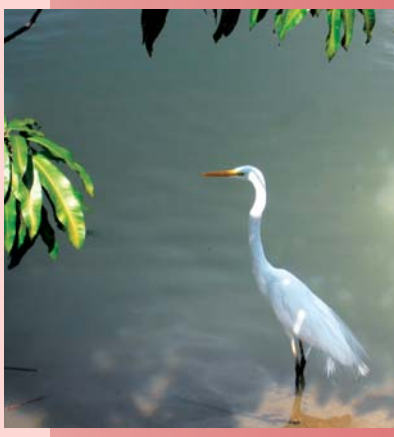

**Ukáž mi, kde čo chýba,
vyplním miesto,
aj do trhliny zastanem,
budem robiť tam,
kde dielec nie je žiadny,
keď nebude mať kto ísť, ja pôjdem.
To Ti, Bože môj, sľubujem.**

Vaška

**Tam, tá žena úspešnú má firmu,
tamtá má zas krásny hlas
a tá vedľa olympijské zlato vlastní,
no a za ňou, ach, veru áno,
to je sudkyňa.**

**Do auta vošla tá, čo perfektné
ušije ti šaty,
pri nej sedí krásna modelka,
po chodníku kráča matka,
čo má štyri deti,
no a za ňou umelkyňa,
čo rajsky na klavír a aj husle hrá.**

**Tam tá ovláda štyri reči,
vedľa nej je doktorka,
na zástavke sedí žena,
čo smutným radí,
z obchodu vyšla
počítačová lektorka.**

**Každá má toľko krásnych hrivien,
len ja žiadnu úžasnú,
Pán Boh vo mne zrejme videl
veru asi ženu nevhodnú.**

**Neviem veru, čo Mu mám
pri tomto sedení povedať,
skúšala som rôzne veci,
no všetko bol len gýč a atrapa,
mohla som zo seba
všetku snahu a silu vyžmýkať,
no kvalita – nijaká.**

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: www.christianphotos.net, BigPhoto, I. Kernová, P. Perašín a archív redakcie.